"ද බුඩිස්ට්" The Buddhist

Founded 1888

Vol: CXXXX - BE-2564 - NOV - 2020 - No. 03

ISSN-2012-6204

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය

Colombo Young Men's Buddhist Association

ඉල් කලාපය

“ද බුඩිස්ට්”
The Buddhist

Content - පටුන

	Page
ඕල්කොට් තුමාගේ මෙහෙවර අගයමු - ප්‍රධාන සංස්කාරක	01
බුද්ධ මාර්ගයට බැසගන්නා “ආර්ය උපාසක” කවරහු ද? - නීතිඥ ශාස්ත්‍රපති බී.ඒ.විමලසේන	02
පංචස්කන්ධය ඔබේ බණ පොතයි - ජී. බී. තිලකරත්න	08
විමුක්ති මඟ... - පූජ්‍ය කැප්පිටියාගොඩ කල්‍යාණවංස ස්ථවිර	12
බුදු සමිඳුගේ සිල් සුවඳ විශ්වයම සිසාරා හැමූහ - ගලගෙදර රතනවංස හිමි	13
සම්බුද්ධ දේශනාවේ උපමා භාවිතය - දයාපාල ජයනෙත්ති	15
කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති	18
Let’s appreciate the service of Colonel Henry Steel Olcott - Editor-in-Chief	19
A CODE OF TEN VIRTUES FOR A LEADER (DASA RAJA DHAMMA) - Gamini R. De Silva	20
The Glorious Flourish of Buddhism in India and its Ignominious Disappearance - Deshamanya K.H.J. Wijayadasa	24
Events of the YMBA	29
KAYA SANKHARA IN BUDDHA DHAMMA - R. Sumanasiri Jayaratne	30

President - Mr. Maddumage Ariyaratne
Vice Presidents -
Mr. Nalin J Abeyesekere Mr. Kusumabandu Samarawickrama
Mr. Anura Serasingha Mr. Daya Weerasekara
Mr. Sunil S. Sirisena
Hony. Gen.Secretary - Mr. Mahendra Jayasekera
Hony.Treasurer - Mr. Prasantha Abeykoon

Address - Colombo YMBA, No 70 , D.S. Senanayake Mawatha, Colombo 8, Srilanka.

Phone +9411-2695598 +9411-2682397
+9411-2695786 +9411-2682398 +9411-2698083
Fax +9411-2682397
Website www.ymba-colombo.org
Email ymbacolombo@sltnet.lk
Facebook www.facebook.com/ymba.org

පිටකවරයේ ඡායාරූපය
(තන්තිරිමලේ රජමහා විහාරයේ දාගැබ)
ක්‍රි.පූ. 3 වන සියවසේ ආරම්භ වී ඇති ගල්තලාවකින් වටවූ තන්තිරිමලේ රජ මහා විහාරය අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ පිහිටා ඇත. ජය ශ්‍රී මහා බෝධීන් වහන්සේගේ අෂ්ටඵල බෝධීන් වහන්සේ නමක් රෝපණය කර ඇති මෙම විහාරයේ ඉපැරණි ගල්ලෙන්, ලෙන් සිතුවම් හා පර්යංකයෙන් වැඩ සිටින පිළිමයකුත් විශාල සැතපෙන පිළිමයකුත් ගලින් නෙලා ඇත.

Cover Photo
(The Dagaba at Thanthirimale Raja Maha Viharaya)
Thanthirimale Raja Maha Viharaya built in 3rd c B.C., covered in near by rock area is situated in the Anuradhapura District. One of the eight saplings of Sri Maha Bodhi was planted at Thanthirimale, age-old caves, cave paintings and sedentary Buddha statue and a recumbent Buddha statue carvings out of the rock.

Design & Layout by
ANCL Publication Dept.
Printed by
ANCL, No.35, Lakehouse, Colombo 10.

"ද බුඩිස්ට්"

The Buddhist

ආරම්භය 1888

ප්‍රධාන සංස්කාරක - සුනිල් එස්. සිරිසේන

සංස්කාරක - පියදස වත්තේගම

සහකාර සංස්කාරක - කුසුමබන්දු සමරවික්‍රම

කලාපය - CXXXX | බුද්ධ වර්ෂ 2564 | නොවැම්බර් | ක්‍රි.ව - 2020 | අංක - 03

කතුවැකිය

ඕල්කොට් තුමාගේ මෙහෙවර අගයමු

පෘතුගීසීන් 1505 දී ලංකාවේ මුහුදු බඩ ප්‍රදේශ පාලනය ආරම්භ කල කාලයේ පටන් ඉංග්‍රීසින් අපට නිදහස ලබා දුන් 1948 දක්වා ම ජාතියක් වශයෙන් සිංහලයන්ටත්, ආගමක් වශයෙන් බෞද්ධයන්ටත් අත් වූ ඉරණම ඛේදජනක විය. බටහිර ජාතීන් පිළිගත් එක් පොදු කරුණක් වූයේ ලංකාව ආක්‍රමණය කර පාලනය අත්පත් කර ගන්නට නම් බෞද්ධාගම මෙරටින් දුරු කල යුතු බවයි. මේ සඳහා පන්සල් වෙහෙර විහාර ගිනි තැබීමටත්, කොල්ලකෑමටත්, ස්වාමීන් වහන්සේලා ඝාතනය කිරීමටත් පටන්ගත් මෙම ආක්‍රමනිකයන්ගෙන් බේරීම සඳහා මුල් අවධියේ කඳුකරයට පැනගොස් සැඟව සිටීමට භික්ෂූන් වහන්සේලාට සිදුවිය. සමහරු ගනින්නාන්සේලා බවට පත් වූහ. පසු කලෙක ඉංග්‍රීසි පාලකයන්ට පක්ෂව කටුපුල්ලේවරුන් යොදවමින් කැරළිකාර සිංහල නායකයන්ට විරුද්ධව ඔත්තු සැපයීමට ද මේ උන්නාන්සේලා කටයුතු කර තිබිණි.

මේ තත්ත්වය නිසා නැවත බෞද්ධ නායකයන් බිහිවීම සහ බෞද්ධයන් ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා බරපතල සටනක් කිරීමට ධෛර්යමත් බෞද්ධ නායකයන්ට මෙන් ම නිර්භීත උගත් භික්ෂූන් වහන්සේලාට ද සිදුවිය. ජාතියත් ආගමත් බරපතල අර්බුදයකට ලක්ව තිබූ අවධියක මිගෙට්ටුවත්තේ ගුණානන්ද ස්වාමීන් වහන්සේ ප්‍රමුඛ උගත් බෞද්ධ පිරිසක් විසින් "පානදුරාවාදය" හරහා ක්‍රිස්තියානි ආගමටත් මතවාද වලටත් එල්ල කළ දරුණු ප්‍රහාරය ඉතිහාසයේ සුවිශේෂී ස්ථානයක් ගනී.

1832 අගෝස්තු 2 වෙනි දින උපත ලබා ඉන්දීය කුල හීන ජනතාවට සේවය කිරීම සඳහා ස්වකැමැත්තෙන් ම ඉන්දියාවට පැමිණ, කාලයක් මහඟු මෙහෙවරක් ඉටු කරමින් එහි රැඳී සිටි කර්නල් ස්ටීල් ඕල්කොට් තුමා මෙරට ට සම්ප්‍රාප්ත වන්නේ "පානදුරා වාදයේ" ප්‍රතිඵල ද සමගිනි. දකුණු ඉන්දීය කුල හීන දරුවන්ට නොමිලේ අධ්‍යාපනය ලබාදීමේ වැඩසටහන් ආරම්භ කරමින් එහි සාර්ථකත්වය හොඳින් වටහාගෙන සිටි එතුමා ට හින්දු, ඉස්ලාම් ආගම් ගැන හොඳ අවබෝධයක් තිබිණි. 1890 වසරේ බ්ලැවට්ස්කි මැතිනිය සමඟ ලංකාවට පැමිණි එතුමා සිංහල බෞද්ධ රටක් වූ ලංකාවේ ඇත්තේ බෞද්ධ පාසල් 2 ක් පමණක් බවත් අධ්‍යාපනය ලබන මුළු ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව ළමුන් 246 ක් බවත් නිරීක්ෂණය කළේ ය.

මේ වන විට කතෝලික පාසල් 805 ක් මෙරට ස්ථාපිතව තිබූ අතර ළමයි 78086 ක් ඒවායේ ඉගෙනුම ලැබූහ.

1870 - 1890 දක්වා වූ දශක දෙකක කාලය මෙරට ඉතිහාසයේ වැදගත් කාලයක් වෙයි. මිගෙට්ටුවත්තේ ගුණානන්ද, හික්කඩුවේ ශ්‍රී සුමංගල, මාලිගාකන්ද විද්‍යෝදය පරිවේනාධිපති වැනි උගත් බුද්ධිමත් ස්වාමීන් වහන්සේලා ද, කර්නල් ඕල්කොට් සහ අනගාරික ධර්මපාල වැනි අප්‍රතිහත ධෛර්යයෙන් හෙබි පුද්ගලයන් ද බෞද්ධාගමික ප්‍රබෝධය සහ බෞද්ධ සංස්කෘතිය නැවත ප්‍රතිෂ්ඨාපනය කිරීම උදෙසා ඇප කැප වූයේ මේ අවධියේ දී ය.

පරම විඥනාර්ථ බෞද්ධ සමාගම හරහා සංස්ථාපනය වෙමින් ක්‍රමයෙන් ප්‍රවර්ධනය වූ බෞද්ධ ප්‍රබෝධය ක්‍රිස්තියානි පල්ලියට හිසරදයක් වන තරමට වර්ධනයක් විය. තමා බෞද්ධ යැයි කීමට බිය වූ සහ ලජ්ජා සහගත වූ සිංහලයෝ නැවත වතාවක් ඉදිරියට ඒම ආරම්භ කළ හ. 1886 පෙබරවාරි 13 දින පළමු දහම් පාසල ආරම්භ කළ අතර, 1886 වසරේ මැයි මාසයේ දී එය කොටුවේ බෞද්ධ ඉංග්‍රීසි පාසල බවට පත් වී පසුව කොළඹ ආනන්ද විද්‍යාලය බවට පත් වූයේ ය. සී.ඩබ්ලිව්. ලීඩ් බීටර් මුල් ගුරුවරයා ලෙස දරුවන් 37 ක ගෙන් ආරම්භ කළ මෙම විද්‍යාලය බෞද්ධ ආගමික ප්‍රබෝධයේ විශිෂ්ඨ විද්‍යාලයක් බවට පත් විය.

ඕල්කොට් තුමාගේ මූලිකත්වයෙන් ආරම්භ කළ "සරසවි සඳරැස" පසු කළෙක සිංහල බෞද්ධ පාඨකයා තදින් වැලඳගත් අතර එය 1918 දී කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයට පැවරුණු අතර "ද බුඩිස්ට්" නමින් එය අද දක්වා ම මුද්‍රණය වෙමින් පවතී. බුද්ධොත්පත්තිය සිදු වූ වෙසක් දිනය ජාතික නිවාඩු දිනයක් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කර ගැනීමටත්, ෂඩ්වර්ණ බෞද්ධ කොඩියක් නිර්මාණය කොට ලෝක බෞද්ධයන් වෙනුවෙන් බෞද්ධ ධජය එසවීමටත් ඕල්කොට් තුමා කල මෙහෙය අති විශාල ය.

මෙරට බෞද්ධ නායකයන් වූ ස්වාමීන් වහන්සේලාට අමතරව ධර්මපාල තුමා, ඩී.බී. ජයතිලක මැතිතුමා සහ එවකට සිටි ප්‍රබල බෞද්ධ නායකයන් සමඟ මෙරට බෞද්ධ ප්‍රබෝධයටත්, අධ්‍යාපනයටත් අනුපමේය සේවයක් කළ එතුමා 1907 පෙබරවාරි 17 දින ඉන්දියාවේ දී අභාවප්‍රාප්ත වූයේ වසර 32 ක් ආසියානු පුරවැසියන්ට කළ සේවය ඉතිහාසයේ ප්‍රබල ව සටහන් කරමිනි.

ඕල්කොට්තුමා විසින් බෞද්ධාගම ට ඉටු කරන ලද අනුපමේය මෙහෙවර සදා අනුස්මරණීය වේ.

සුනිල් එස්. සිරිසේන
ප්‍රධාන සංස්කාරක

බුද්ධ මාර්ගයට බැසගන්නා “ආර්ය උපාසක” කවරහු ද?

“මහානාම සූත්‍ර" ඇසුරෙන් කැරෙන පැහැදිලි කිරීමක්

නීතිඥ ශාස්ත්‍රපති බී.ඒ.විමලසේන

මහානාම ශාක්‍ය, කෙටි කලකින් බුදුරදුන්ගේ ආශ්‍රය ඇතිව ධර්මය වටහා ගනිමින් ගිහි ප්‍රතිපත්ති තුළ රැඳෙමින් උසස් සීල සම්පත්තියකට හා සමාධි - විදර්ශනා මාර්ගය වඩවා ගනිමින් ආර්ය ඵල ලාභිත්වයට (ආගත ඵලෝ) පත් වූ කෙනෙකි. ඔහු කිඹුල්වත් පුර නිග්‍රෝධාරාමයේ වැඩ වාසය කරන බුදුරදුන් සමීපයේ දී ආර්ය උපාසක යනු කවරෙක් ද? යන ප්‍රශ්නය අවස්ථා කීපයක දී බුදුරදුන්ගෙන් විමසන ලදුව, බුදුරදුන් එයට සපයන ලද පිළිතුරු සමස්තයක් වශයෙන් ගත් කළ ආර්ය උපාසකභාවය ගොඩනඟා ගැනීමෙහිලා ඉතා වැදගත් වන මාර්ගෝපදේශයන් බවට සාකච්ඡා කළ හැකි ය.

මෙහි දී සංයුක්ත නිකාය - අංගුත්තර නිකාය ග්‍රන්ථවලට අයත් “මහානාම සූත්‍රය” යන නාමයෙන් ඉදිරිපත් වන සූත්‍රාන්ත කිහිපයක් ඇසුරෙන් "ආර්ය උපාසක" හඳුනා ගන්නට මෙහි දී අප විසින් අත්වැලක් සපයනු ඇත.

බුදුරදුන්ගේ සුළු පියාණන්ගේ පුත්‍රයෙකු වූ මහානාම ශාක්‍ය කුමරු බුදු සසුනෙහි පැහැදී ධර්මානානුකූල ප්‍රතිපදාවෙහි පිහිටා කටයුතු කළ ආර්ය ඵලයට පත් ශ්‍රද්ධාවන්ත උපාසකවරයෙකි. බුදුරදුන් වේරඤ්ජාවෙහි වස් කාලය ගෙවා, එතැනින් විශාලා ප්‍රදේශයේ මඳ කලක් වැඩ සිටි අතර, එතැනින් නික්ම කපිලවස්තුවේ නිග්‍රෝධාරාම විහාරයට වැඩම කළ අවස්ථාවේ දී මහානාම ශාක්‍ය බුදුරදුන් බැහැ දුටුවේ ය. ඉතා හිතෛෂීව උන්වහන්සේ බැහැ දැක ඔහු කියා සිටියේ ස්වාමීනී; භික්ෂු සංඝයා වහන්සේ වේරඤ්ජාවේ වස් වාසය කළ කාලයේ නිසි භික්ෂාව ද නොලැබ, වාසු විහරණයෙන් තොරව දිවි ගෙවූ බව සැලවී තමා අතිශයින් වේදනාවට පත් වූ බවත් ය. බුද්ධ ශ්‍රාවකයෙකු ලෙස ඔබ වහන්සේගෙන් මා ඉල්ලා සිටින්නේ ඉදිරි සිව් මසක් තුළ මහා සංඝයා වහන්සේ පෝෂිත කරන්නේ නම් භාග්‍යයක් කොට සලකන බැවින් කරුණාවෙන් ඊට මට ඉඩ දෙන ලෙසත් ය.

බුදුරදුන්ගේ අනුමැතිය ඇතිව මහා සංඝයා ප්‍රණීත ආහාර - පාන - ගමනාගමන - ආරාම - භේසජ්ජාදියෙන් පෝෂණය කළ උපාසකවරයෙකු හැටියට එතුමා බුදු සසුනේ කීර්තිමත් තැනැත්තෙකු වූ බව සඳහන් ය.

සූත්‍ර පිටකයේ ඔහු නමින් සඳහන් සූත්‍ර ගණනාවක් තුළ බුද්ධ ශ්‍රාවකභාවයට පත්වන තැනැත්තා, උපාසකවරයකු - ශීලවන්තයකු - පරාර්ථකාමී ජනතා සේවකයකු - සත් පුරුෂයකු - ආර්ය ශ්‍රාවකයකු බවට පත්වන්නේ කෙසේ දැයි විවිධ අවස්ථාවල දී බුදුරදුන්ගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු අපේක්ෂා කළේ, අප හැම දෙනාගේ දැනුමට - ඥානයට - ශීලයට - සමාධියට හා උසස් වූ විදර්ශනාවට යොමු කරලීමේ අටියෙන්මයි.

මෙහි දී මහානාම ශාක්‍ය බුදුනුමඟට බැසගන්නා වූ නැතහොත් බුද්ධ ශ්‍රාවක භාවයට පත්වන තැනැත්තා කෙබඳු කෙනෙකුන් විය යුතු දැයි විමසන ලදුව බුදුරදුන් ඉදිරිපත් කරන සරළ හඳුන්වා දීමක් - තථාගත ශාසනයට බැස ගන්නා ආධුනික ශ්‍රාවකයකුට ඉතාමත් ප්‍රයෝජනවත් විය හැකි බව කිව යුතුය.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කපිල වස්තුවේ "නිග්‍රෝධාරාමයේ වැඩ වසන මොහොතක මහානාම ශාක්‍ය, උන්වහන්සේ වෙත පැමිණ සාදර ගෞරවයෙන්, සැදැහැයෙන් යුතුව විමසනුයේ;

"වහන්ස කෙතෙකින් උපාසකයකු වේ ද? යන කරුණයි. *(කිත්තාවතා නු බෝ භන්තේ උපාසකෝ හෝති' ති)*

මෙහි දී බුදුරදුන්ගේ පිළිතුර වූයේ,

"යතෝබෝ මහානාම, බුද්ධං සරණං ගතෝ හෝති

ධම්මං සරණං ගතෝ හෝති, සංඝං සරණං ගතෝ හෝති, එත්තාවතා බෝ මහානාම උපාසකෝ හෝතී ති"

(ස.නි.5(2) පිට.224)

"මහානාම යම් කලෙක බුදුරදුන් පිහිට කොට ගියේ වේද? බුදුරදුන් දෙසූ දහම පිහිට කොට ගියේ වේද? ශ්‍රාවක සංඝයා පිහිට කොට ගියේ වේද? මෙතෙකින් උපාසක වේ." යනුවෙනි.

බුද්ධ - ධම්ම - සංඝ රත්නත්‍රය සරණ යන, පිහිට කොට වසන තැනැත්තා උපාසක භාවයට පත්වන බව බුදුරදුන්ගෙන් විමසා දැනගත් මහානාම ශාක්‍ය, ඉන් අනතුරුව විමසා සිටින්නේ,

"ස්වාමීනි, උපාසක තෙමේ කොපමණකින් සීල සම්පන්න වන්නේ ද?" යනුවෙනි.

"යතෝ බෝ මහානාම උපාසකෝ පාණාතිපාතා පටිවිරතෝ හෝති, අදින්නාදානා පටිවිරතෝ හෝති, කාමේසු මිච්ඡාචාරා පටිවිරතෝ හෝති, මුසාවාදා පටිවිරතෝ හෝති, සුරාමේරය මජ්ජපමාදට්ඨානා පටිවිරතෝ හෝති එත්තාවතා බෝ මහානාම උපාසකෝ සීල සම්පන්නෝ හෝතී' ති."

මහානාම යම් කලෙක උපාසක තෙමේ ප්‍රාණඝාතයෙන් (පණිවායෙන්) වැළකුණේ වේද, අන් සතු නුදුන් දෙයක් සොර සිතින් ගැනීමෙන් හෙවත් අදත්තාදානයෙන් (අයිනාදනින්) වැළකුණේ වේද, කාමයෙහි වැරැදි හැසිරීමෙන් (කාමයෙහි මිසහසරින්) වැළකුණේ වේද, බොරු කීමෙන් (මුසවායෙන්) වැළකුණේ වේද, මදයට හා ප්‍රමාදයට හේතුවන්නා වූ රහමෙර මත්පැනින් වැළකුණේ වේද උවසු තෙමේ මෙතෙකින් සීලසම්පන්න වේ යනුවෙනි.

මෙයින් බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ යන රත්නත්‍රය සරණ ගෙන, පන්සිල් රැකීම (නිත්‍ය සීලයක්) උපාසක ජීවිතයේ පදනම ලෙස, වෙනත් තැනක සටහන් වන පරිදි ආර්ය ශ්‍රාවකත්වයට බැස ගන්නා පළමු පදනම (අරියකාන්ත සීලය) හැටියටත් විස්තර කර තිබේ.

මෙම සූත්‍රයේ ඊළඟ පියවරේ දී බෞද්ධ උපාසකවරයා කොපමණකින් ශ්‍රද්ධා සම්පන්න වේද? යන ප්‍රශ්නයට මහානාම ශාක්‍ය වෙත පිළිවදන් දෙයි

"ඉධ මහානාම උපාසකෝ සද්ධෝ හෝති, සද්දහති තථාගතස්ස බෝධිං :

ඉතිපි සෝ භගවා අරහං, සම්මා සම්බුද්ධෝ, විජ්ජාචරණ සම්පන්නෝ,

සුගතෝ, ලෝක විදූ, අනුත්තරෝ පුරිසදම්ම සාරථී, සත්ථා දේවමනුස්සානං,

බුධෝ භගවා' ති"

උපාසකවරයා සද්ධා සම්පන්න වන්නේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ කරුණෙන් අර්හත් ය, සම්මා සම්බුද්ධ ය, විජ්ජාචරණ සම්පන්න ය, සුගත ය, ලෝකවිදු ය, අනුත්තර පුරුෂදම්ම සාරථී ය, සත්ථා දේවමනුස්සානං ය, බුද්ධ ය, භගවා ය යනුවෙන් තථාගතයන් වහන්සේ බුදු බවට පත්වීම ද යන කරුණු පිළිබඳ අවබෝධයෙන් යුතුව තම සිත් තුළ වඩවාගන්නා ශ්‍රද්ධාවටයි. මෙම කරුණ තවත් සූත්‍රයක දී විස්තර වන බැවින් මෙහි කෙටියෙන් සඳහන් කරන බව සලකනු මැනවි.

මහානාම ශාක්‍යයන් බුදුරදුන්ගෙන් විමසනු ලැබූ ඊළඟ ප්‍රශ්නය වන්නේ තිසරණගත වූ, සීල සම්පන්න වූ ශ්‍රද්ධා සම්පන්න වූ උපාසක තෙමේ කෙතෙකින් ත්‍යාග සම්පන්න වන්නේ ද? යන්නයි.

"ඉධ පන මහානාම උපාසකෝ විගතමලම්ච ජේරේන චේතසා,

අගාරං අජ්ඣාවසති, මුත්තචාගෝ, පයතපාණී,

වොස්සග්ගරතෝ, යාචයෝගෝ, දානසං විභාගරතෝ,

එත්තාවතා බො මහානාම උපාසකෝ චාගසම්පන්නෝ හෝති"

එයින් පැහැදිලි කරන්නේ, මුදන ලද ත්‍යාග ඇති (මුත්තාචාග) සේදූ අත් ඇති (පයත පාණී) දීමෙහි ඇලුණා වූ (වොස්සග්ගරතෝ) ඉල්ලනු ලැබීමට සුදුසු වූ (යාචයෝගෝ) බෙදා - හදාගෙන පරිභෝජනයට හිතැති, පහවගිය මසුරු මල ඇතිව ගිහිගෙයි වසන්නා වූ (විගත මල මච්ජේරේන චේතසා අගාරං අජ්ඣාවසති) උපාසක තැනැත්තා ය. අනතුරුව මහානාම ශාක්‍ය විසින් විමසන ලදුව, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ උපාසක තෙමේ කෙතෙකින් ප්‍රඥසම්පන්න වේද? යන්නට පිළිවදන් දුන්සේක.

"ඉධ මහානාම උපාසකෝ පඤ්ඤවා හෝති.

උදයත්ථගාමිනියා පඤ්ඤය සමන්නාගතෝ අරියාය නිබ්බේධිකාය,

සම්මා දුක්ඛක්ඛය ගාමිනියා, එත්තාවතා බෝ මහානාම උපාසකෝ පඤ්ඤසම්පන්නෝ හෝති"

උපාසක තෙමේ උදය - වය (හටගැනීම හා විනාශය) පිරිසිඳ දැනගන්නට සමත් වූ, ආර්ය වූ නිරෝධයට (නිවනට) හිතැති, මැනවින් දුකෙන් මිදීමට කරුණු වූ ප්‍රඥවෙන් සමන්වාගත වූයේ ද, හෙතෙම ප්‍රඥසම්පන්න උපාසකයකු වන්නේ ය යනුවෙනි.

මේ සූත්‍රයේ ඉදිරිපත් කළ සමස්ත කරුණු සලකා බලන විට උපාසකභාවය ආර්ය මාර්ගය තුළ පවත්වා ගන්නා විට සාර්ථක පියවර කිහිපයකින් සමන්විත තැනැත්තකු එහි දී ඉදිරිපත් වන බව කිව යුතු ය. (i) උපාසක භාවයට පත් වීම (ii) සීල සම්පන්න භාවය ඇතිකර ගැනීම (iii) ශ්‍රද්ධාවන්ත තැනැත්තෙකු බවට පත් වීම (iv) ත්‍යාග සම්පන්න තැනැත්තෙකු බවට ගොඩනැඟීම සහ (v) ආර්ය ශ්‍රාවකත්වයට අත්‍යවශ්‍ය ප්‍රඥ සම්පන්න බව ඇතිකර ගැනීම යන කරුණු එහි ලා ඉදිරිපත්ව ඇති අයුරුත්, එබඳු කරුණුවලින් අප ජීවිතය සන්නද්ධ කරගත හොත් උපාසකභාවයට ලැබෙන ශ්‍රේෂ්ඨත්වය ද අගය කළ හැකි ය.

සංයුක්ත නිකායේ ම එන පුඤ්ඤභිසන්ද වග්ගයේ මහානාම සූත්‍රයේ දී උපාසක තන්හි පිහිටි, ඊට පොහෝනා ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපත්තියෙහි පිහිටා කටයුතු කරන

ආර්ය ශ්‍රාවකයා නිර්වාණගාමී මාර්ගයට බැසගන්නා වූ බෞද්ධ උපාසක තෙමේ ආර්ය ශ්‍රාවකයෙකු ලෙස සතරවැදෑරුම් වූ කරුණෙන් සමෘද්ධියට පත්වේ ද ? අපායා දී නරකයට නොපැමිණ සුගති සංඛ්‍යාත භවයක උපතකට කරුණු සලසාගන්නා අතර නියත සම්බෝධිපරායන තැනැත්තකු වන්නේ ද? යන කරුණු විස්තර කර දෙයි.

"චතුහි ඛෝ මහානාම, ධම්මෙහි සමන්නාගතෝ
අරිය සාවකෝ සෝතාපන්නෝ හෝති, අවිනිපාත ධම්මෝ
නියතෝ සම්බෝධි පරායනෝ........"

එහි හඳුන්වා දෙන (සං.නි.5-2, පිට 240) කරුණු සතර නම් ,

1) බුද්ධ රත්නය කෙරෙහි අචල ශ්‍රද්ධාව ඇති බව,

2) ධම්ම රත්නය කෙරෙහි අචල ශ්‍රද්ධාව ඇති බව,

3) සංඝ රත්නය කෙරෙහි අචල ශ්‍රද්ධාව (අවෙච්චප්පසාද) ඇති බව සහ

4) ආර්යකාන්ත සීලයෙහි පිහිටි බව (පඤ්ච සීල ප්‍රතිපත්තිය කඩ නොකර රැක ගැනීම) යනුවෙනි.

මෙහි එන "අවෙච්චප්පසාද" යන්න ඉතා වැදගත් ය. නොසෙල්වෙන සැදැහැ ඇති බව (අචල ශ්‍රද්ධා) යනු බුද්ධ රත්නයේ ගුණ වෙසෙසා දැනගෙන අවබෝධ කරගෙන එකී අග්ගප්පසාද ගුණ තම ජීවිතයට පිහිට කොට, ගරු සරුව සසරින් මිදෙන තැන් දක්වා පුහුණුවට ද කැපවන බව බුද්ධ ශ්‍රාවකයාගේ ලක්ෂණය විය යුතු ය. ධර්ම රත්නයේ ඇති යාව නිබ්බාන අධ්‍යාපනය දැන - දැක පසක් කරගන්නේ පරම නිෂ්ටාවට පත්වන තෙක් එහි සැදැහැ සිත යොදාගෙන කටයුතු කිරීම හා සංඝරත්නයේ ඇති සුපටිපන්නා දී ගුණයෙහි වටිනාකම් උගෙන, එකී නෛර්යානික මාර්ගය වඩනු ලබන උන්වහන්සේලාගේ ශ්‍රේෂ්ඨ චරිතය කෙරේ ශ්‍රද්ධාව උපදවා ගෙන, එහි සරණ යන කැපවන තැනැත්තෙකු වීම මුල් කරුණු තුනේ දී විස්තර වෙයි.

අප ඉදිරිපත් කළ මුල් සූත්‍රයේ දී ද හඳුන්වා දෙන ශීලසම්පන්නයකු වීම යන කරුණෙහි දී ද පංචශීල ප්‍රතිපත්තිය කෙටියෙන් නම් කරන්නට යෙදුණු බව ඔබට මතක ඇති. එම ප්‍රතිපත්ති මාර්ගය මග ඵල නුවණ

සංයුක්ත නිකායේ ම එන පුඤ්ඤාභිසන්ද වග්ගයේ මහානාම සූත්‍රයේ දී උපාසක තන්හි පිහිටි, ඊට පොහෝනා ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපත්තියෙහි පිහිටා කටයුතු කරන ආර්ය ශ්‍රාවකයා නිර්වාණගාමී මාර්ගයට බැසගන්නා වූ බෞද්ධ උපාසක තෙමේ ආර්ය ශ්‍රාවකයෙකු ලෙස සතරවැදෑරුම් වූ කරුණෙන් සමෘද්ධියට පත්වේ ද ? අපායා දී නරකයට නොපැමිණ සුගති සංඛ්‍යාත භවයක උපතකට කරුණු සලසාගන්නා අතර නියත සම්බෝධිපරායන තැනැත්තකු වන්නේ ද? යන කරුණු විස්තර කර දෙයි.

ලබන තෙක් ආර්ය ශ්‍රාවකයා කඩ නොකර රැකගත යුතුවාක් මෙන්ම එය "ආර්යකාන්ත ශීලයක්" වනුයේ, අපගේ පරමාදර්ශී චරිතයක් වන රහතන් වහන්සේ ප්‍රිය කළ ප්‍රතිපත්ති මාර්ගයක් ද වන නිසා ය.

ආර්යඵල ප්‍රාප්ත ශ්‍රාවකයා ශාසනික ජීවිතය තුළ කවර විහරණ ඇත්තේ ද? යන ප්‍රශ්නයට අංගුත්තර නිකායේ මහානාම සූත්‍රයේ දී (අ.නි.4-12 (පිටු 12-16) බුදුරදුන් මහානාම ශාක්‍යයාට කරන කරුණු පැහැදිලි කිරීමෙන් ජීවිතයට ගත හැකි ආදර්ශය කෙබඳු දැයි සලකා බලමු. *(අරිය සාවකෝ ආගත ඵලෝ විඤ්ඤත සාසනේ සෝ ඉමිනා විහාරේන බහුලං විහරති)* මෙහි "ආගතඵල" යන වචනයෙන් හඳුන්වන්නේ ආර්ය ඵලයට එනම් සෝවාන් ඵලයට පත් වූ බවයි. (මනෝරථ පූරණී අටුවාව - II පිටුව 210) තව ද "විඤ්ඤතසාසන" යන්නෙන් හඳුන්වන්නේ පරියත්ති සාසන - ප්‍රතිපත්ති සාසන හා ප්‍රතිවේධ සාසන යන ත්‍රිවිධ සාසනයේ පැවැත්ම දත් තැනැත්තා යනුයි. මෙහි ආර්ය ශ්‍රාවකයා කවර විහරණයක් ඇත්තේ දැයි මෙම සූත්‍රයේ දී ඉතාමත් පැහැදිලි ලෙස ශීල මාර්ගයෙන් සමාධි මාර්ගයට ඔසොවා තැබීමේ පියවර හඳුන්වා දෙයි.

1) අරිය සාවකෝ තථාගතං අනුස්සරති

මෙහි දී තථාගතයන් වහන්සේ අරහං - සම්මා සම්බුද්ධ .... භගවා ආදී ගුණ මෙනෙහි කරන ශ්‍රාවකයා රාගයෙන්, ද්වේශයෙන්, මෝහයෙන් නොමඬනාලද සිත් ඇතිව, තථාගතයන් වහන්සේ අරහයා ඍජුගත සිත් ඇත්තේ වේ. (තථාගතං ආරබ්භ - උජුගත චිත්තෝ) ප්‍රීති ප්‍රමෝදය ඇති වේ. කාය චිත්ත සංසිඳීමෙන්, සන්සුන් කය ඇත්තේ සුව විඳියි. (පස්සද්ධ කායෝ සුඛං වේදියති) සන්සුන් සුව ඇත්තේ චිත්ත ඒකාග්‍රතාව ලබයි. දුක් සහගත වූ ප්‍රජාව කෙරෙහි සුවය පතයි. විදර්ශනා සංඛ්‍යාත ධර්ම ශ්‍රෝතසට පැමිණේ. බුද්ධානුස්සතිය - බුදුගුණ අරමුණු කොට සිහිය (සතිය) වඩන අයුරු අටුවාව විස්තර කර දෙයි. (අටුවාව 210 - 211 පිටු)

2) අරිය සාවකෝ ධම්මං අනුස්සරති

ධර්ම රත්නයේ ගුණ මෙනෙහි කරමින්, විමසමින්, රාග - දෝස - මෝහ ආදියෙන් නොමඬන ලද සිත් ඇතිව, ධර්මය අරහයා, ධර්මයට බැසගත් සිත් ඇත්තේ වේ. (ධම්මං ආරබ්භ උජුගත චිත්තෝ) මෙය අටුවාව විස්තර කරන්නේ පෙළ දහම දනිමින් ධර්මවේදය ද අට්ඨකථා ඇසුරෙන් ලද අර්ථවේදය පෙළත්, අටුවාවත් නිසා උපන්නා වූ (ධම්මූපසංහිතං) ප්‍රීති ප්‍රමෝදය ද ලබන්නේ ය යනුවෙනි. කායික - චේතසික අවයව ද ඉන් උපදනා සමාධිය ද ඇත්තේ රාග - දෝස - මෝහයෙන් විෂමභාවයට පත් වූ සත්ත්වයන් කෙරෙහි සමථය

ඇතිව (සමප්පත්තෝ) විදර්ශනා සංඛ්‍යාත ධර්ම ශ්‍රෝතසයට පැමිණ ධම්මානුපස්සනා කර්මස්ථාන වඩන්නේ වේ යනුවෙනි.

3) අරිය සාවකෝ සංඝං අනුස්සරති

සීල - සමාධි ප්‍රඥ මාර්ගයට බැසගත් ආර්ය ශ්‍රාවකයා සංඝ රත්නයේ ගුණ විමසමින්, සුපටිපන්න - උජුපටිපන්න ආදී ගුණයන්ගෙන් උපලක්ෂිත ආර්ය මහා සංඝ රත්නයට අයත් ගුණයෙහි ඍජුගත සිත් ඇත්තේ වේ. රාග දෝෂ - මෝහයෙන් නොමඬන ලද සිත් ඇත්තේ වේ. එයින් විෂමභාවයට පත් සත්ත්වයන් කෙරේ සමථය ඇතිව ක්‍රියා කරන්නෙක් වේ. ධර්මවාද - අර්ථවාද - ධම්මූපසංහිතව ප්‍රමුදිත සිත් ඇතිව - සංසිඳුනු කය - සිත් ඇතිව සංඝානුපස්සනා කර්මස්ථානය වඩයි.

4) අරියසාවකෝ සීලානි අනුස්සරති

යනුවෙන් සිල්වත් සමාධිවත් උපාසක විසින් තමන් රක්නා සීලය අඛණ්ඩ - අච්ජිද්ද - අසබල - අකම්මාස වශයෙන් නොකඩා සුරක්ෂා කළ සීලයක් බවට, සහ භුජිස්ස - විඤ්ඤුජප්පස්සත්ථ, අපරාමට්ච සමාධි සංවත්තතික වශයෙන් විශිෂ්ට භාගීය සීලයක් බවට පත්කර ගත්තේ වේ. ඉහත කී පරිදි රාගයෙන් දෝසයෙන් මෝහයෙන් ඇතිව, සීලය අරහයා බැසගන්නා ලද සිත් ඇතිව, ධම්ම වාද, අර්ථවාද හා ධම්මපසංහිතව, ප්‍රමුදිත සිත් ඇතිව, සංසිඳුනු කය - සිත් ඇතිව, සියලු සතුන් කෙරේ සමථයෙන් යුතු සිත් ඇතිව විදර්ශනා සංඛ්‍යාත ධර්ම ශ්‍රෝතසට බැසගත්තේ සීලානුස්සතිය වඩ යි.

5) චාගං අනුස්සරති:

මහානාම ; ආර්ය ශ්‍රාවක තෙමේ, යමක් දෙන්නට ලැබීම මට අත් වූ ලාභයකැ'යි සිතා, මා තුළ පවතින මසුරු මලයෙන් මිදීමට කැප ව, දීමෙහි ඇලුණු සිත් ඇතිව, දාන සංවිභාගරතව දහම් මඟට බැසගෙන (විදර්ශනා ධර්ම ශ්‍රෝතසට බැසගෙන) චාගානුස්සති වැඩිය යුත්තේ ය.

6) දේවතානුස්සතිං භාවේති

ආර්ය ශ්‍රාවකයා සිව් මහ රද වැසි දෙවියන් (යාමය - තුසිතය - නිම්මානරති - පරනිම්මිත වසවර්ති) බොහෝ කොට සද්ධා - සීල - සුත - සමාධි - පඤ්ඤ වඩවා මහත් ඵල ප්‍රාප්තව වසන අතර, එම ගුණ සලකා තමාද එතැනට පත් වීමට පොහෝනා දේවතානුස්සතිය වඩන්නේ ය. රාග - දෝස - මෝහ මැඩ, අර්ථ වේ ද, ධර්ම වේද, ධම්මුප සංහිතව, ප්‍රීති මනස් ඇතිව, සන්සුන් කය - සිත ඇතිව, සමථයෙන් විදර්ශනාවට සිත නංවා ධර්ම ශ්‍රෝතසට පැමිණෙන්නේ ය.

මෙම සූත්‍රයට ඇතුළත් කාරණා ආර්ය ශ්‍රාවකයා විසින් වැඩිය යුතු අනුස්සති භාවනා හයක් හඳුන්වා දෙමින් ආර්ය ඵල ලාභිත්වයෙන් සංඛ්‍යාත පැවැත්ම තහවුරු කිරීමට උපදෙස් දීමක් කෙරෙයි. විශුද්ධි මාර්ගයේ ෂ අනුස්සති නිද්දේසයේ ඉදිරිපත් වන කරුණු වැඩි දුරටත් සලකා බැලීමෙන් බුදුරදුන් ආර්ය ශ්‍රාවකත්වය සමාධියෙන් විදර්ශනාවට යොමු කරමින් සුපිහිටි ආර්ය භාවය අරමුණු කොට මෙම ධර්ම සාකච්ඡාව පවත්වා ඇති බව කිව යුතුය. (බලන්න - සිංහල විශුද්ධි මාර්ගය - ෂ අනුස්සති නිද්දේස - පිටු 287-341)

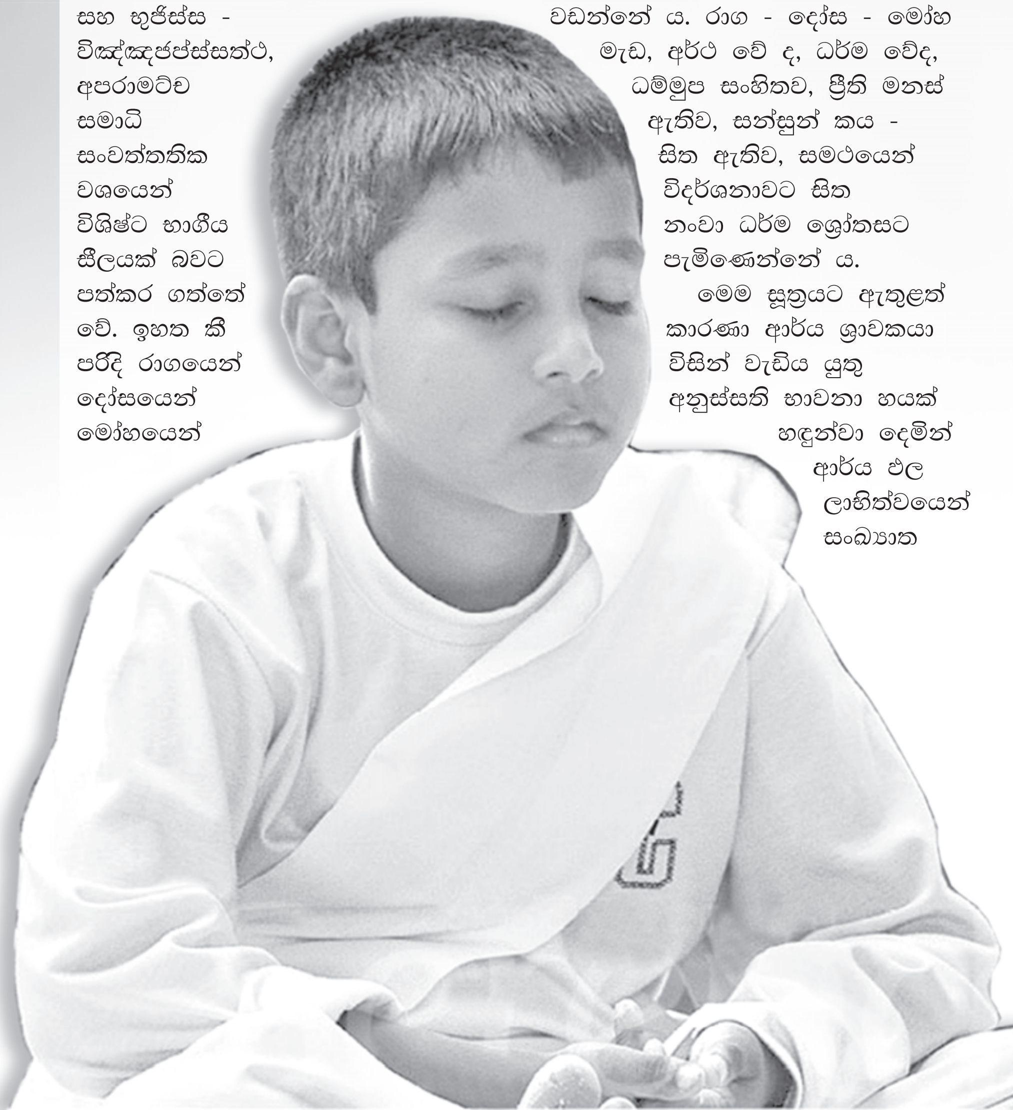

ආර්ය උපාසකවරයකු කවර ප්‍රතිපත්ති මාර්ගයකට බැසගත යුතුදැ යි ඉහත අවස්ථා කිහිපයක දී මහානාම ශාක්‍ය වෙත කරුණු පැහැදිලි කර දුන් අයුරු "මහානාම සූත්‍රය" නාමගත දේශනා කිහිපයකින් ඉදිරිපත් විය.

මෙසේ අප සාකච්ඡා කළ කරුණුවලින් බැහැර තවත් වැදගත් ඉගැන්වීමක් අංගුත්තර නිකායේ වෙනත් මහානාම සූත්‍රයකින් (අ.නි. (5) 120-122 පිටු) ඉදිරිපත් ව තිබේ. මෙම සූත්‍රයේ මුල් කොටසේ දී (1) තිසරණ ගත වීමෙන් උපාසකයකු බවට පත්වන අයුරු හා (2) පස්පවින් වැලකී සිට, පංචසීල සමාදානයෙන් සීලවන්ත උපාසකයකු වන අයුරු ඉදිරිපත් වෙයි.

(1) එහි "තිසරණගත උපාසක" ලෙස විස්තර වන්නේ, තථාගතයන් වහන්සේ කෙරෙහි සැදැහැතිව, ආරද්ධ වීර්ය ඇතිව, එළඹ සිටි සිහි ඇතිව, සමාහිත සිත් ඇතිව, ප්‍රඥවන්තව බුදුරදුන් සරණ යන, පිහිට කර ගන්නා තැනැත්තායි. (සද්ධෝ හෝති නො අස්සද්ධෝ, ආරද්ධ විරියෝ ආරාධකෝ හෝති නො කුසීතෝ, උපට්ඨිත සති, ආරාධකෝ හෝති නො මුට්ඨස්සති, සමාහිතෝ ආරාධකෝ හෝති නො අසමාහිතො, පඤ්ඤවා ආරාධකෝ හෝති නො දුප්පඤ්ඤෝ) මෙම කාරණා මුල් කොට, තථාගතයන් වහන්සේ කෙරෙහි ප්‍රසාදය ඇති කරගෙන, දිවි ඇතිතෙක් බුද්ධ රත්නය පිහිට කර ගන්නා තැනැත්තා මෙයින් කියැවෙයි.

මේ කරුණිනිදු ඒ භාග්‍යවත් සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ, අර්හත්ය. සම්‍යක් සම්බුද්ධ ය, විද්‍යාචරණ සම්පන්න හ, සුගතය හ, ලෝකවිදූ හ, අනුත්තර පුරුෂදම්‍යසාරථී හ, දිව්‍යමනුෂ්‍යයන්ට ශාස්තෘ හ, බුද්ධ හ, භගවත් හ යනුවෙන් තථාගත ගුණ සිහිපත් කරන්නෙකි.

තව ද තථාගතයන් වහන්සේ දේශනා කළ ධර්මය - ධර්මරත්නය සැදැහැතිව, ආරද්ධ වීර්ය ඇතිව, එළඹ සිටි සිහි ඇතිව, සමාහිත සිත් ඇතිව, ප්‍රඥාවන්ත ව ධර්ම රත්නය පිහිටකර ගන්නා තැනැත්තා හඟවයි.

මේ කරුණානුදු බුදුන් වදාළ ධර්මය ස්වාක්ඛාත ය, සන්දෘෂ්ටිකය, අකාලික ය, ඒහිපස්සික ය, ඕපනයික ය, උගතුන් විසින් තම නැණ පමණින් ඇති සැටියෙන් වටහාගත යුතු වන්නේ ය. එසේ ධර්ම රත්නයේ ගුණ, නෛර්යාණික ධර්මයක් ලෙස වටහාගෙන සරණ ගතයුතු වන්නේ ය. එය සරණාගත උපාසක වරයාගේ ලක්ෂණයකි.

තථාගතයන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවක වූ සංඝරත්නය ආර්ය උපාසකයකු විසින් සැදැහැතිව, ආරද්ධ වීර්ය ඇතිව, එළඹ සිටි සිහි ඇතිව, සමාහිත සිත් ඇතිව, ප්‍රඥාවන්තව සරණ යා යුත්තේ ය, පිහිටකර ගත යුත්තේ ය.

තව ද ශ්‍රාවක සංඝරත්නය, සුපටිපන්න ය, උජුපටිපන්න ය, ඤාය පටිපන්න ය, සාමීචි පටිපන්න ය, - ආහුනෙය්‍ය, පාහුනෙය්‍ය, දක්ඛිණෙය්‍ය, අඤ්ජලිකරණීය, ලෝකයාට අනුත්තර පුන්‍යක්ෂේත්‍ර යැයි මහත් ගෞරවයෙන් සරණ යා යුත්තේ ය.

(2) පංචශීල සමාදානයට බැසගන්නා ආර්ය ශ්‍රාවකයා ආර්යකාන්ත සීලයක් ලෙස එය රැකගත යුතු ය. පස්පවින් වෙන්වීම අරමුණු කොට (විරමනය) පවත්වා ගන්නා පංච සීලයෙහි දී, ඒ එක් එක් කරුණක් කෙරෙහි විරති චෛතසිකය උපදවා ගනිමින් (විරති) ක්‍රියා කළ යුතු ය. එම අකුසල ක්‍රියාව කරණකොට අනුන් කෙරෙහි දුක් විපාක ඇති කරවන, ඊට උපකාර වන, අනුබල දෙන හා උනන්දු කරවන ආකාරයේ බලපෑම් ඇති කරන කවර හෝ ක්‍රියාවකින් වෙන් විය යුතු ය. පංච සීලයෙහි පිහිටි තැනැත්තා තුළ ඒ හේතු කරගෙන "අහිංසාව" - ධාර්මික ධන පරිහරණය - සුචරිතවත් සමාජ කටයුතු - සත්‍ය කීම - විකෘති මානසිකත්වය මත ඇතිවන පරපීඩනයෙන් වෙන්ව දැහැමි, සම මෙතින් පරිසරය වැළඳගන්නා සාරධර්ම ගොඩනැගෙන්නට පිළිවන.

ඒ නිසාම පංච සීලය (i) තමා හා සමාජයේ ආරක්ෂාව (ii) තමා හා අන්‍යයන්ගේ තෘප්තිමත් බව (iii) තමා ඇතුළු සියලු ජීවීන්ගේ අඛණ්ඩ ජීවිත පැවැත්ම සහතික කැරෙන උසස් සමාජයක් ගොඩ නැගෙයි.

අවසාන කොටසේ දී මහානාම ශාක්‍ය බුදුරදුන්ගෙන් විමසන්නේ "වහන්ස; කොපමණකින් උපාසක තමාට හිත පිණිසත්, අන් අයට හිත පිණිසත් ක්‍රියා කළ යුතු ද?" යනුවෙනි. (කිත්තාවතා පන භන්තේ උපාසකෝ අත්තහිතාය පටිපන්නෝ පරහිතායචා' ති)

එවිට බුදුරදහු මෙසේ වදාළහ.

1. තමා සද්ධා සම්පත්තියෙහි පිහිටා අනුන් ද සද්ධා සම්පත්තියෙහි පිහිටුවයි. (සද්ධා සම්පදාය සමාදපේති)

2. තමා සීල සම්පත්තියෙහි පිහිටා අනුන් ද සීල සම්පත්තියෙහි පිහිටුවයි. (සීල සම්ප්‍රදාය සමාදපේති)

3. තමා චාග සම්පත්තියෙහි පිහිටා අනුන් ද චාග සම්පත්තියෙහි පිහිටුවයි. (චාග සම්පදාය සමාදපේති)

4. තමා භික්ෂූන් දැකීම ප්‍රිය කරන්නකුව, අනුන් ද සැදැහැ සිතින් භික්ෂූන් දැකීමට යොමු කරවයි. (භික්ඛූනං දස්සනේ සමාදපේති)

5. තමා සද්ධර්මය අසනු කැමැතිව, අනුන් ද සද්ධර්මයට සවන් දීමට පොළඹවයි. (සද්ධම්ම සවනේ සමාදපේති)

6. තමා ඇසූ ධර්මය ධාරණය කරන අතර, අනුන් ද ධර්මය දැරීමට යොමු කරවයි. (ධම්ම ධාරණාය සමාදපේති)

7. තමා ඇසූ, දරාගත් ධර්මයෙහි අර්ථ පරීක්ෂා කිරීමට යොමු වන අතර, අනුන් ද අර්ථ පරීක්ෂා කිරීමට යොමු කරවයි. (අත්ථූපපරික්ඛාය සමාදපේති)

8. තමා අර්ථය ද, ධර්මය ද දැන ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපත්තියෙහි යෙදෙනුයේ අනුන් ද එම ධර්ම ප්‍රතිපත්ති මාර්ගයට නැඹුරු කරවයි. (ධම්මානු ධම්ම පටිපත්තියා සමාදපේති)

තමා ආර්ය මාර්ගයට බැසගෙන අනුන් ද එම මාර්ගයට රැගෙන යාමට උත්සාහ කිරීම පුද්ගලයකු විසින් සමාජ දියුණුවට

සීල
- සමාධි ප්‍රඥා
මාර්ගයට බැසගත් ආර්ය
ශ්‍රාවකයා සංඝ රත්නයේ ගුණ
විමසමින්, සුපටිපන්න - උජුපටිපන්න
ආදී ගුණයන්ගෙන් උපලක්ෂිත ආර්ය
මහා සංඝරත්නයට අයත් ගුණයෙහි
සෘජුගත සිත් ඇත්තේ වේ. රාග ද්වේෂ
- මෝහයෙන් නොමඩන ලද සිත්
ඇත්තේ වේ. එයින් විෂමභාවයට පත්
සත්වයන් කෙරේ සමථය ඇතිව
ක්‍රියා කරන්නෙක් වේ.

කරනු ලබන විශාල අනුග්‍රහයක් ද වෙයි. සමාජ සත්කාරයක් ද වෙයි. බුදුරදුන් පෙන්වා දෙන පරෝපකාරය ආර්ය ඵල ප්‍රාප්තිය සඳහා ම වීම ඉතා වැදගත් ය. බෞද්ධ ප්‍රතිපත්ති මාර්ගය "යාව නිබ්බාන" අධ්‍යාපනයක් වන්නේ එමගින් සිදු කෙරෙන අනුග්‍රහයක් මත බව සලකන්න.

ප්‍රාප්ත ආර්යඵල ඇති ආර්ය මහානාම ශාක්‍ය එක් දිනක් නිග්‍රෝධාරාමයට පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේගෙන් මෙසේ විමසයි. (සංයුත්ත නිකාය - සරකානිවග්ග - මහානාම සූත්‍රය)

භවත් ගෞතමයෙනි, මා සන්සුන් සිත් ඇතිව ඔබ වහන්සේ සිටිනා තැන දී ඔබ වහන්සේ හෝ කුසල් සිත් වඩනා වෙනත් මහණ කෙනෙකුන් හෝ හමු වී චිත්ත සමාධිය සඳහා යමක් උගෙන ගැනීමට පැමිණියෙමි. මා එන අතර මග මේ සවස් කාලයේ නොසන්සුන් වූ ඇතකු නොසන්සුන් අසකු නොසන්සුන් රියක්, ගැලක් හෝ නොසන්සුන් පුරුෂයකු සමඟ එක් වන විට, මාගේ සිහිය මුළා වෙයි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමගත්, දහම අරහයාත්, මහ සඟන සමගත් මගේ සිත මුළා වෙයි.

ඉතින් ස්වාමීනි , මෙබඳු මොහොතක මා කලුරිය කළා නම් මාගේ ගතිය (ඉදිරි භවය) කුමක් වන්නේ ද? යනුවෙන් විමසයි.

මෙම ප්‍රශ්නය වැදගත් වන්නේ;

1) මගඵල ලබා සිටින්නකු වූ මහානාම ශාක්‍ය තුළ තමා ගොඩ නඟාගත් මානසික සමෘද්ධිය මේ භවයට පමණක් වේ ද?

2) දිගු කලක් වඩවා ගත් සමාධි සිත වුවද තමා මුහුණ දෙන නොසන්සුන් කරුණු හේතුවෙන් කිළිටි වේද?

3) එසේ වුවහොත් තමන්ගේ විපිළිසර සිතින් කලුරිය කළහොත් ඊළඟ භවය දුක් සහගත වන්නේ ද? යන කරුණු ඉන් මතුවන බැවිනි. **බුදුරදුන් ඊට කදිම පිළිතුරක් දෙයි.**

බිය නොවන්න මහානාම; ඔබේ මරණය අලාමක ය. කාලක්‍රියාව ද අලාමක ය. (අපාපිකා) යම් කිසි කෙනෙක් දිගු කලක්, සැදැහැයෙන් සිත වඩන ලද්දේ ද? සිත ශීලයෙන් වඩනා ලද්දේ ද? ශ්‍රැතයෙන් ත්‍යාගයෙන් හා ප්‍රඥාවෙන් වඩනා ලද්දේ ද? එසේ වඩනා ලද සිත උඩුහුරුව යන සුලු වේ. වෙසෙස් බව කරා යන සුලු වේ. (තං චිත්තං උද්ධංගාමී හෝති, විසේසගාමී)

එයට කදිම නිදසුනක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ දක්වන සේක,

"යම් බලවත් පුරුෂයෙක් ගිතෙල් කළයක් හෝ තෙල් කළයක් හෝ ගැඹුරු දිය විලකට බස්වා, එතුළ දී බිඳින්නේ ය. එහි යම් කැට, කැබිලිති හෝ වන්නේ නම් යටට යන සුලු වන්නේ ය. එහි යම් ගිතෙල් හෝ තෙල් වන්නේ නම් එය උඩුකුරුව දිය මත්තට යන සුලු වන්නේය.

එසේ යම් කිසිවකුගේ සිත දිගු කලක් සැදැහැයෙන්, ශීලයෙන්, ත්‍යාගයෙන්, ප්‍රඥාවෙන් හාත්පසින් වඩනා ලද්දේ ද එය උඩුකුරුව යන සුලු වේ. වෙසෙස් ව යන සුලු වේ."

මෙයට අයත් සූත්‍රාන්ත තුනකින් විස්තර වන අනෙක් කරුණක් නම්, ආර්ය ඵලයට පත් වූ තැනැත්තා කෙලෙස් බර බහා තබා, "උද්ධංසෝත" බවට, උඩුකුරුව විදර්ශනා ශ්‍රෝතසට බට තැනැත්තකු වශයෙන් බුදු සව්වකු වශයෙන් ස්ථිර පැවැත්මකට හිමිකම් කියන්නකු බවයි. මෙහි එන මහානාම ශාක්‍ය හා ගෝධා ශාක්‍ය අතර සෝවාන් පුද්ගලයා පිළිබඳ ඇති කරගත් සංවාදය ඇසුරින්, නියත සම්බෝධි පරායන වූ ඊට හිමි සිව් දහමින් යුක්ත වූ තැනැත්තා "භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් පසෙක ද මමත් එහිම වන්නෙමි. වහන්ස, මෙසේ පහන් වූ මා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දරණ සේක්වා"

(යෙනේව භගවා තේනේවාහං අස්ස - ඒවං පසන්නං මං භන්තේ, භගවා ධාරේතු)

"ආර්ය බෞද්ධ උපාසක" භාවය ඉතාමත් සකරුණුව, සුපැහැදිලිව සුමඟට යොමු කැරුණු උගැන්වීමෙන් පොහොසත්ව මෙහි විස්තර කරන අතර, මහානාම ශාක්‍ය මේ උපදෙස් ලබා කෙනෙක් ඔදවත්ව, තෙදවත්ව, අධිෂ්ඨානශීලීව, අචලව තථාගතයන් වහන්සේට තමා හඳුන්වා දෙන්නේ ද?" භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් තැනෙක ද මා ද එතැන ය" යනුවෙනි.

පංචස්කන්ධය ඔබේ බණ පොතයි

ජී. බී. තිලකරත්න

මෙය කියවන ඔබත් මමත් පංචස්කන්ධයන් ය. ස්කන්ධ පහකින් සෑදුණු නිසා එය පංචස්කන්ධය නම් විය. රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඥ්ඥාන යනු එම ස්කන්ධ පහයි. මේ ස්කන්ධ පහට ඇළුනු විට එය පංච උපාදානස්කන්ධ වෙයි. සියලු දුක්ඛයන්ට හේතුව නම් මේ පංචස්කන්ධයට ඇලීමයි. "පංච උපාදානස්කන්ධා දුක්ඛා" යැයි බුදුන් වහන්සේ වදාළේ එබැවිනි. එය කාම ලෝකයේ ඉපදීමටත්, රූප ලෝකයේ සහ අරූප ලෝකයේ ඉපදීමටත් හේතු වෙයි. කරන ලද කුසල් අකුසල් අනුව සුගතියේ ද, දුගතියේ ද ඉපදෙමින් භව සංසාරයේ කෙළවරක් නැතිව සැරිසැරීමට හේතු වෙයි. භවය ගුථ මාර්ගයකට සමානකොට වදාළේ එහි ඇති දුකින් පිරුණු අප්‍රසන්න භාවය නිසා ය.

පංචස්කන්ධයට ඇලීම දුකක් බව වටහා ගත්තේ අපේ බුදු හාමුදුරුවෝ ය. දුකින් මිදීමට නම් මේ පංචස්කන්ධයට ඇලීම අත්හැරිය යුතු වෙයි. ඊට මාර්ගය කියා දුන්නේ උන්වහන්සේ ය. එම මාර්ගය සොයා ගැනීමට උන්වහන්සේ බණ පොත් කියැවූයේ නැත. බණ ඇසුවේ නැත. උන්වහන්සේගේ බණ පොත තමන් වහන්සේම විය. එය තුළ ඇසට පෙනෙන නොපෙනෙන රූපයත්, විඳින්නා වූ දුක් සැපත්, ඇස, කණ, නාසය ආදී ඉන්ද්‍රියන්ට ගෝචර වන සංඥාත්, ඒවා දැකීමෙන්, ඇසීමෙන්, දැනීමෙන් සිදුවන කුසල, අකුසල කර්මත්, ඒ හේතුවෙන් සංසාරය සකස්වන හැටිත් උන්වහන්සේගේ ප්‍රඥා ඇසින් දුටුවේ ය. පංචස්කන්ධය තමා විසින් කරන ලද්දක්වත්, අනුන් විසින් කරන ලද්දක්වත් නොව හේතු ප්‍රත්‍යයන්ගෙන් හටගත් හිස් දෙයක්

බවත් උන්වහන්සේ වටහා ගත් සේක. "චක්ඛුං උදපාදි ඤානං උපපාදි ආලෝකෝ උදපාදි" වශයෙන් වදාළේ එබැවිනි.

අපට ද ඇත්තේ අපගේ පංචස්කන්ධය තුළින්ම නිවන් අවබෝධ කරගැනීම හැර වෙනත් මාර්ග නොවේ. අපේ බුදු හාමුදුරුවෝ ඊට ඒකායන මාර්ගය දේශනා කොට ඇත. එය ස්වාක්ඛාත ය. එනම්, මනාකොට දේශනා කොට ඇත. එය පංචස්කන්ධය තුළින් තමා විසින් දැක්ක යුතු බැවින් සන්දිට්ඨික ය. පංච උපාදානස්කන්ධ දුක්ඛයෙන් කල් නොයවාම මිදිය හැකි බැවින් අකාලික ය. ලෙඩවීම, වයසට යාම, මරණය ඒකාන්තයෙන්ම විද්‍යාමාන බැවින් ඒහිපස්සික ය. පංචස්කන්ධයට බැඳීමේ දුක්ඛයෙන් එතෙරවීමේ මාර්ගඵල ධර්මයන් උපදවා ගත යුතු බැවින් ඕපනයික වන්නේ ය. තම තමා විසින්ම මාර්ගය වඩන ලද්දේ ය. ඵලය ලබන ලද්දේ ය, නිර්වාණය සාක්ෂත් කරගන්නා ලද්දේ ය, යනාදී වශයෙන් තම තමන් විසින් ම දැනගත යුතු වන්නේ ය. අන්‍යයන් විසින් කරදෙනු ලබන්නක් නොවන්නේ ය.

පොත්පත්වල සඳහන් වන්නේ ධර්ම මාර්ගය පමණි. එය තමා තුළින් ම වටහාගෙන, එම මාර්ගය අවබෝධකොට නිවන් දැකීම හැර වෙනත් මාර්ගයක් කිසිවකුට නැත. එම මාර්ගය නම්, ආර්ය අෂ්ඨාංගික මාර්ගය ඇතුළුකොට ඇති සතර සතිපට්ඨානය ම වෙයි. එය ධර්මයේ මෙසේ සනාථකොට ඇත. "ඒකායනෝ අයං භික්ඛවේ මග්ගො සත්තානං විසුද්ධියා සොකපරිද්දවානං සමතික්කමාය දුක්ඛ දෙමනස්සානං අත්ථංගමාය ඤයස්ස අධිගමාය නිබ්බානස්ස සච්ඡිකිරියාය යිදිදං චත්තාරෝ සතිපට්ඨානා".

එහි තේරුම නම්, මේ සතර සතිපට්ඨානය සිතෙහි පාරිශුද්ධ භාවය ඇති කරගැනීමටත්, ශෝක වැළපීම්වලින් මිදීමටත් කායික වූත්, මානසික වූත්, දුක් දෙම්නස්වලින් සහනය ලබාගැනීමටත්, සංසිඳුවා ගැනීමටත්, මහා පංචස්කන්ධ දුක්ඛයෙන් මිදී ලෝකයෙන් එතෙරවීමේ මාර්ග නුවණ උපදවාගෙන නිවන් අවබෝධ කිරීමට ඇති එකම මග බව ය.

නිවන් මග වසාලන, කාමච්ඡන්ද, ව්‍යාපාද, ථීනමිද්ධ, උද්දච්ඡ, කුක්කුච්ඡ, විචිකිච්චා යන පංච නීවරණ ධර්ම සිඳලීම ගසක පොත්තක් ගලවන්නා සේ ලෙහෙසි වැඩක් නොවේ. තමාගේ යැයි කියාගනු ලබන පංචස්කන්ධයට මෙන්ම අඹු-දරුවන්, ගේ-දොර, ඉඩ-කඩම්, යාන-වාහන හැර දමා යාම, මහණ දම් පිරීම, භාවනානුයෝගී වීම, චතුරාර්ය සත්‍ය අවබෝධය සඳහා දිවා රෑ වෙහෙස නොබලා වෙර දැරීම බලවත් උත්සාහයෙන් කළ යුතු වෙයි.

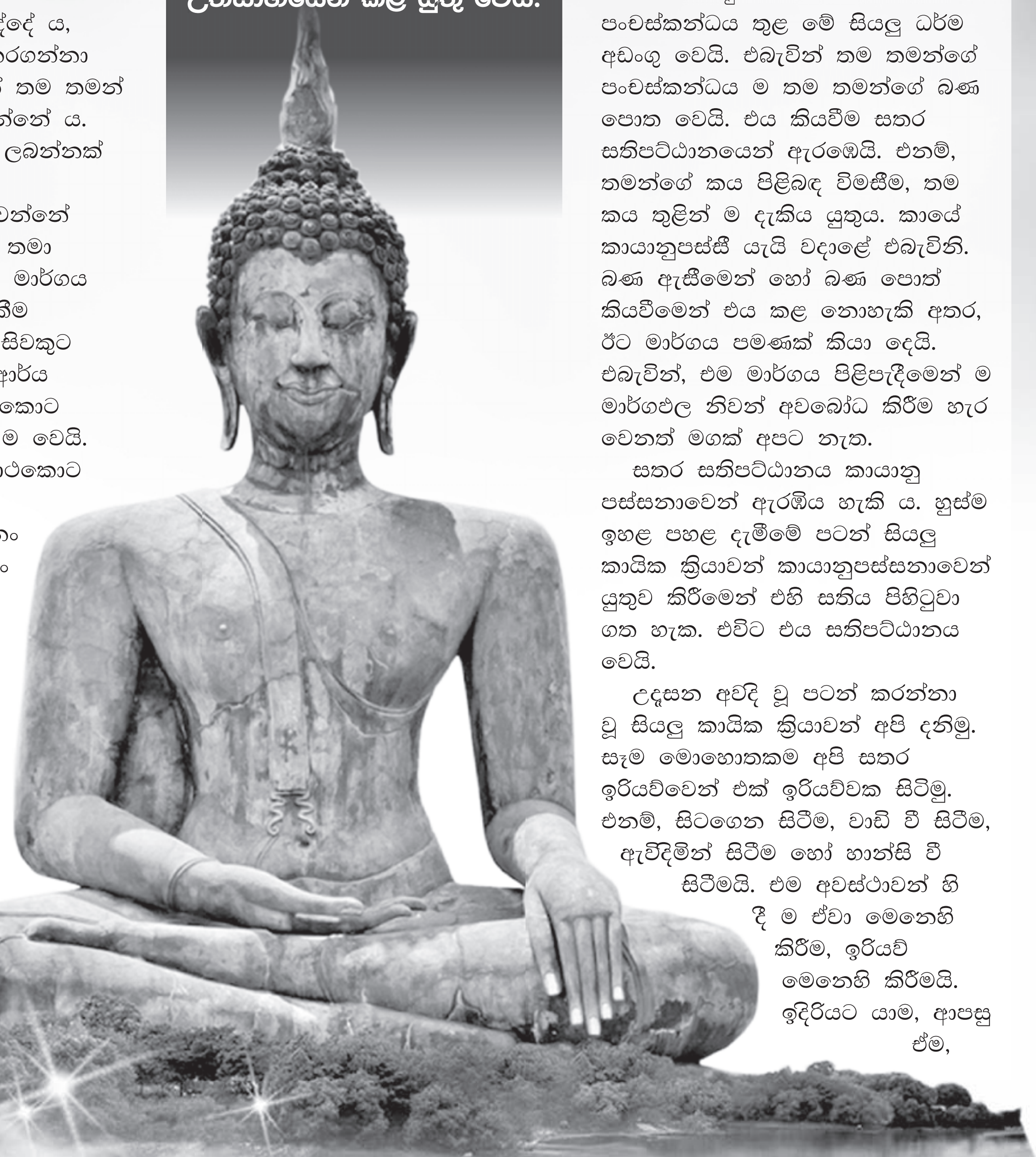

ඔබටත්, මටත් ආර්ය ශ්‍රාවකයකු විය හැක්කේ සතර සතිපට්ඨානයෙන් පටන් ගත්, තිස්හතක් වූ බෝධිපාක්ෂික ධර්ම වැඩීමෙන් පමණි. එම ධර්ම නම්, සතර සතිපට්ඨාන, සතර සම්‍යක් ප්‍රධාන වීර්ය, සතර ඍද්ධිපාද, පංච ඉන්ද්‍රිය ධර්ම, එම ඉන්ද්‍රියයන්ට අධික ශක්තියක් දීමෙන් ලැබෙන පංචවිධ බල, සප්ත බොජ්ජංග සහ ආර්ය මාර්ග අටයි. බුදු, පසේ බුදු, මහ රහත් යන තුන්තරා බෝධීන්ගෙන් නිවන් දැකීමට පක්ෂ වන්නා වූ එම ධර්ම බෝධිපාක්ෂික ධර්ම වශයෙන් හඳුන්වයි. තම තමන්ගේ පංචස්කන්ධය තුළ මේ සියලු ධර්ම අඩංගු වෙයි. එබැවින් තම තමන්ගේ පංචස්කන්ධය ම තම තමන්ගේ බණ පොත වෙයි. එය කියවීම සතර සතිපට්ඨානයෙන් ඇරඹෙයි. එනම්, තමන්ගේ කය පිළිබඳ විමසීම, තම කය තුළින් ම දැකිය යුතුය. කායේ කායානුපස්සී යැයි වදාළේ එබැවිනි. බණ ඇසීමෙන් හෝ බණ පොත් කියවීමෙන් එය කළ නොහැකි අතර, ඊට මාර්ගය පමණක් කියා දෙයි. එබැවින්, එම මාර්ගය පිළිපැදීමෙන් ම මාර්ගඵල නිවන් අවබෝධ කිරීම හැර වෙනත් මගක් අපට නැත.

සතර සතිපට්ඨානය කායානු පස්සනාවෙන් ඇරඹිය හැකි ය. හුස්ම ඉහළ පහළ දැමීමේ පටන් සියලු කායික ක්‍රියාවන් කායානුපස්සනාවෙන් යුතුව කිරීමෙන් එහි සතිය පිහිටුවා ගත හැක. එවිට එය සතිපට්ඨානය වෙයි.

උදෑසන අවදි වූ පටන් කරන්නා වූ සියලු කායික ක්‍රියාවන් අපි දනිමු. සෑම මොහොතකම අපි සතර ඉරියව්වෙන් එක් ඉරියව්වක සිටිමු. එනම්, සිටගෙන සිටීම, වාඩි වී සිටීම, ඇවිදිමින් සිටීම හෝ හාන්සි වී සිටීමයි. එම අවස්ථාවන් හි දී ම ඒවා මෙනෙහි කිරීම, ඉරියව් මෙනෙහි කිරීමයි. ඉදිරියට යාම, ආපසු ඒම,

ඉදිරිපස බැලීම, අවට බැලීම, අත් පා දිගහැරීම, හැකිලීම, වස්ත්‍ර ආභරණ පැළඳීම, කෑම බීම ගැනීම, රස විඳීම, මළ මුත්‍රා පහ කිරීම, කථා කිරීම, නිශ්ශබ්දව සිටීම ආදී තම කායික ක්‍රියාවන් සතියෙන් හෙවත් විදර්ශනා නුවණින් දකිමින්, මෙනෙහි කිරීම සති සම්පජඤ්ඤයයි.

ඊළඟට ඇත්තේ තමන්ගේ ශරීරයේ ඇති දේ ගැන නුවණින් විමසා බැලීමයි. එහිදී අපට වටහාගත හැක්කේ කුණප කොට්ඨාශ තිස් දෙකකින් එය සෑදී ඇති බවයි. ඉන් පහක් ප්‍රකටව පෙනේ. එනම්, කෙස්, ලොම්, නිය, දත් සහ සම ය. මේවා දිනපතා පිරිසිදු කළ යුතු, නිරන්තරයෙන් අපිරිසිදු වන දේ ය. එබැවින් ඒ සඳහා ආයතන ද පිහිටුවා ඇත. එහෙත් එහි ඇළුම් කටයුතු ස්වල්ප මාත්‍ර වූ ද තැනක් නැත. මේ කුණප කොට්ඨාශයෝ තිස් දෙකෙහි මගේ යැයි කියා කිසිවක් නැත. ඒවා සෑදී ඇති ආකාරය මෙනෙහි කරන විට තව දුරටත් එය තහවුරු වෙයි. අප ගන්නා ආහාර ඊට මූලික වෙයි. ආහාර සියල්ල හට ගැනෙනුයේ මහ පොළොවේ ම ය. එබැවින් ආහාර යනු මහ පොළොවේ කොටස් ය. මෙසේ ශරීරයේ ඇට ආදියෙහි තද ගතිය ඇතිවීමට එය හේතුවෙයි. ඇලෙන ගතිය, තෙත ගතිය ඇතිවීමට ජලය ආහාර වෙයි. මෙසේ අපගේ ශරීරය පවත්වා ගැනීමට අවශ්‍ය මූලික ශක්තීන් හතරකි. ඒවා පඨවි, ආපෝ, තේජෝ, වායෝ වශයෙන් හඳුන්වයි. මේවා එකක්වත් නැතිව ජීවත්විය නොහැකි අතර, මේ සියල්ල අපට අයත් නැති බාහිර දේ ය. මේවා එකතුවීමෙන් කලින් නොතිබූ සත්ත්වයෙක් ඇති වෙයි. මරණින් පසු ඒ සියල්ල ඒ ඒ ශක්තීන්ට ම එකතු වෙයි. එවිට සත්ත්වයෙක් නැත. එය අවබෝධ වීම විදර්ශනා නුවණ පහළ වීමයි. එවිට භවයේ නිස්සාර බව වැටහෙයි. මූල ශක්තීන්ගේ එකතුවක් මිස සත්ත්වයෙක්, පුද්ගලයෙක් නැති බව වැටහුනොත්, එය සක්කාය දිට්ඨිය ප්‍රහීන කිරීමට හේතුවෙයි. එනම්, සෝවාන් මාර්ග ඥානයට පිවිසීමයි. එවිට මම කියා කෙනෙකු ඇතැයි ඊට ඇතිවන ඇලීමෙන් හා වැරදි වැටහීමෙන් වැළකෙයි.

මෙසේ තව දුරටත් මෙනෙහි කිරීමේදී තමන්ගේ රූපස්කන්ධය පෙණ පිඩක් මෙන් වහා ඇතිවන, නැතිවන බවද, විඳින්නා වූ සියලු දුක් සැප වේදනාවෝ දිය බුබුළක් මෙන් නොපවත්නා බවද ඇස, කණ, නාසය ආදී පංචේන්ද්‍රියන් අරමුණු හා එක්ව ඇතිවන සංඥාවෝ මිරිගුවක් මෙන් නැති දෙයක් බවද භවයට හේතුවන්නා වූ තම තමන් විසින් කරනු ලබන කුසලාකුසල කර්ම ආදී සංස්කාරයෝ වැඩකට නැති, හරයක් නැති කෙසෙල් කඳක් මෙන් ද, ඇස, කණ, නාසය ආදී පංචේන්ද්‍රියන් අරමුණු හා එක්වීමෙන් ඇතිවන චක්ඛු, සෝත, ඝාණ ආදී විඥානයෝ මායාවක් මෙන් ද මුලාවක් බව ද වටහා ගැනීමෙන් විදර්ශනා නුවණ පහළ කරගත හැකිය. මෙසේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාන යන ස්කන්ධ පංචකය හිස් දෙයක් බව ද, හේතූන්ගෙන් හටගත්තක් බව ද, එහි යථා ස්වභාවය අසුබ ලක්ෂණය අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම වශයෙන් වටහා ගැනීම මාර්ගඵල නිවන් අවබෝධය පිණිසම හේතු වන බව ද විදර්ශනා නුවණින් දැකගත හැකි ය.

මෙසේ තමන්ගේ යැයි තණ්හා දිට්ඨි වශයෙන් වරදවා වටහාගෙන ඇති කය පිළිබඳව, විඳින්නා වූ සැප, දුක්, වේදනා පිළිබඳව, සියලු චින්තන ස්වභාවයන් පිළිබඳව, නිවන් මග වසාලන පංචකාම සම්පත්තිය පිළිබඳව හා ඊට ආධාර උපකාර වන්නා වූ ඇස, කණ, නාසය ආදී පංචේන්ද්‍රියන් නිසා ඇති වන්නා වූ සංසාර බන්ධනය, විදර්ශනා නුවණින් දැකීම සෝවාන් මාර්ග ඥාණය පහළ කරගැනීමට හේතු වෙයි. ඒ සඳහා අපට බලවත් කැමැත්තක් අවශ්‍ය වෙයි. එය ඡන්ද ඉද්ධිපාදයයි. ඒ සඳහා බලවත් චිත්ත ශක්තියක් යෙදවිය යුතු වෙයි. එය චිත්ත ඉද්ධිපාදයයි. එමෙන්ම නූපන් අකුසල ධර්ම නොඉපදවීමටත්, උපන් අකුසල ධර්ම දුරු කරගැනීමටත්, නූපන් කුසල ධර්ම උපදවා ගැනීමටත්, උපන්නා වූ කුසල ධර්ම වැඩිදියුණු කරගැනීමටත් බලවත් වීර්යයක් අවශ්‍ය වෙයි. එය විරිය ඉද්ධිපාදයයි. මේ ශරීරය පිළිබඳ යථා ස්වභාවය අශුභ ලක්ෂණය අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම වශයෙන් වටහාගත හැක්කේ නිතර නිතර ඒවා පිළිබඳව කෙරෙන වීමංසන බුද්ධියෙනි. එය වීමංසන ඉද්ධිපාදයයි.

"ඛන්ධානං පාතුභාවො ආයතනං පටිලාභො" යනුවෙන් ස්කන්ධයන්ගේ පහළවීම හා චක්ඛායතනය, සෝතායතනය, ඝාණායතනය ආදී පංචේන්ද්‍රයන් හා එක්ව එම ආයතනයන්ගේ ලැබීම, ඉපදීම වශයෙන් හඳුන්වයි. එය දුක්ඛ සත්‍යයයි. ස්කන්ධ හා ආයතන සසර ගමනට ප්‍රධාන හේතුව වෙයි. මෙයින් මිදීම නිවනයි. ඒ සඳහා අවශ්‍ය වන විශේෂ ඉන්ද්‍රිය පහක් ඇත. ඒවා නම්, සද්ධා, වීර්ය, සති, සමාධි, ප්‍රඥා යි. ඇස, කණ, නාසය, දිව, ශරීරය යන ඉන්ද්‍රියයන් මෙන් නොව, ඒවා තමා විසින් ම පහළ කරගත යුතු ඉන්ද්‍රියයන් ය.

මෙහි සද්ධා යනු, බුදුන් වහන්සේ පිළිබඳව, උන් වහන්සේගේ ධර්මය පිළිබඳව, සංඝ රත්නය පිළිබඳව නිවැරදි සත්‍ය භාවය අවබෝධ කරගැනීමෙන් ඇතිවන ගෞරවනීය උතුම් විශ්වාසයයි. ඒ අනුව, දස අකුසලයෙන් මිදීමෙන් සම්පාදනය වන උපසම්පදා කුසලය ඇති කරගැනීමට උත්සාහ කළ යුතු වෙයි. එහිදී ක්‍රියාකාරී වන්නේ වීර්ය ඉන්ද්‍රියයි. මෙහිදී ඇතිවන යොනිසොමනසිකාරය සතින්ද්‍රියයි. මෙහිදී පංච කාමයට ඇති බලවත් කැමැත්ත, ව්‍යාපාදය ආදී පංචනීවරණ ධර්ම යටපත් කරගැනීමට හැකිවන සමාධිමය තත්ත්වය සමාධි ඉන්ද්‍රියයි. පංචස්කන්ධයට ඇලීම දුකක් බවත්, එයින් මිදීමේ මාර්ගය වැටහීම ප්‍රඥාව පහළවීම බවත් එය ප්‍රඥා ඉන්ද්‍රිය බවත් වටහා ගත යුතු වෙයි.

නිවන් මග වසාලන, කාමච්ඡන්ද, ව්‍යාපාද, ථීනමිද්ධ, උද්දච්ඡ, කුක්කුච්ඡ, විචිකිච්චා යන පංච නීවරණ ධර්ම සිඳලීම ගසක පොත්තක් ගලවන්නා සේ ලෙහෙසි වැඩක් නොවේ. තමාගේ යැයි කියාගනු ලබන පංචස්කන්ධයට මෙන්ම අඹු-දරුවන්, ගේ-දොර, ඉඩ-කඩම්, යාන-වාහන හැර දමා යාම, මහණ දම් පිරීම, භාවනානුයෝගී වීම, චතුරාර්ය සත්‍ය අවබෝධය සඳහා දිවා රෑ වෙහෙස නොබලා වෙර දැරීම බලවත් උත්සාහයෙන් කළ යුතු වෙයි. මේ සඳහා පෙර කී ඉන්ද්‍රිය ධර්මයන්ට අධික ශක්තියක් දීමෙන් ඒවා බලධර්ම බවට හරවා ගත යුතු වෙයි. එමෙන්ම, දුක් දෙන පංච උපාදානස්කන්ධයෙන් හා පංචස්කන්ධයෙන් මිදීමට සප්ත බොජ්ජංග ධර්මයෝ මහෝපකාරී වෙයි. බොජ්ජංග යනු බුදු,

පසේබුදු, මහරහත් උතුමන් වශයෙන් නිවන් දැකීමට අවශ්‍ය වන බෝධි අංගයෝ ය. සති, ධම්මවිචය, විරිය, ප්‍රීති, උපෙක්ඛා, පස්සද්ධි හා සමාධි වශයෙන් බෝධි අංගයෝ හතකි. මේ බොජ්ජංග ධර්මයෝ, පංචේන්ද්‍රයන්ගෙන් ගන්නා වූ ඒ ඒ අරමුණෙහි ඊට අයත් කාර්යයන් සිදු කරන්නේය. විදර්ශනා නුවණ මෙහෙයවා මාර්ගඵලයන්ට පැමිණෙනු කැමැත්තාට, සති සම්බොජ්ජංගය වඩා, අරමුණ ලත් මොහොතේ ම ඇතිවන පිරිසිදු සිහියෙන් විදර්ශනා ප්‍රඥාව පහළ කරගත හැකි ය. එහිදී අරමුණෙහි යථා ස්වභාවය, අශුභ ලක්ෂණය අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම වශයෙන් වටහා ගැනීමේ විදර්ශනා ඥානය, ධම්ම විචය සම්බොජ්ජංගයයි. මේ ධර්මයන්ගේ සාර්ථක භාවය, පරිපූර්ණ භාවය වැටහෙන විට ඒ සඳහා තව දුරටත් අනුබලයක්, උත්සාහයක් ඇතිවෙයි. පසුබටවීමේ ගතිය දුරුවෙයි. මේ විදර්ශනා සම්ප්‍රයුක්ත වීරය, විරිය සම්බොජ්ජංගයයි. පංචේන්ද්‍රියන්ගෙන් ගන්නා අරමුණෙහි, ඇලීම්, ගැටීම් ස්වභාවයෙන් මිදුණ විට සිතටත්, ගතටත් දැනෙන නිරාමිස වූ, ආමිස රහිත වූ පිරිසිදු වූ බෝධි අංගයන්ටම නැමුණා වූ විදර්ශනා ඥාන සම්ප්‍රයුක්ත ප්‍රීතියක් ඇතිවෙයි. මෙය ප්‍රීති සම්බොජ්ජංගයයි.

මෙසේ ප්‍රීති සම්බොජ්ජංග සිත් ඇතිවෙන විට වේදනා, සංඥා, සංඛාර සහ විඤ්ඤානයන්ගේ හෙවත් නාමකයේ කෙලෙස් විඩාව සංසිඳෙයි. බෝධි අංගයන් උපදවන්නා වූ විදර්ශනා ඥාන සම්ප්‍රයුක්ත මෙම සංසිඳීම, පස්සද්ධි සම්බොජ්ජංගයයි. මෙසේ සන්සුන් වූ වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාන වශයෙන් පෙර කී නාමකය ඇතිව ශරීරයේ සුවපත් භාවය ඇති කරයි. අරමුණෙහි විපිළිසර නොවී නිශ්චල වේ. භාවනාව තුළ සිත එකඟ වෙයි. මේ චිත්ත ඒකාග්‍රතාවය සමාධි සම්බොජ්ජංගයයි. මෙසේ මනාකොට අරමුණෙහි පිහිටියා වූ සිත, ඉහත කී බොජ්ජංග ධර්මයන් අඩුත් නැතිව, වැඩිත් නැතිව නොපසුබස්නා බවින් යුතුව මැදහත්වීම උපේක්ෂා

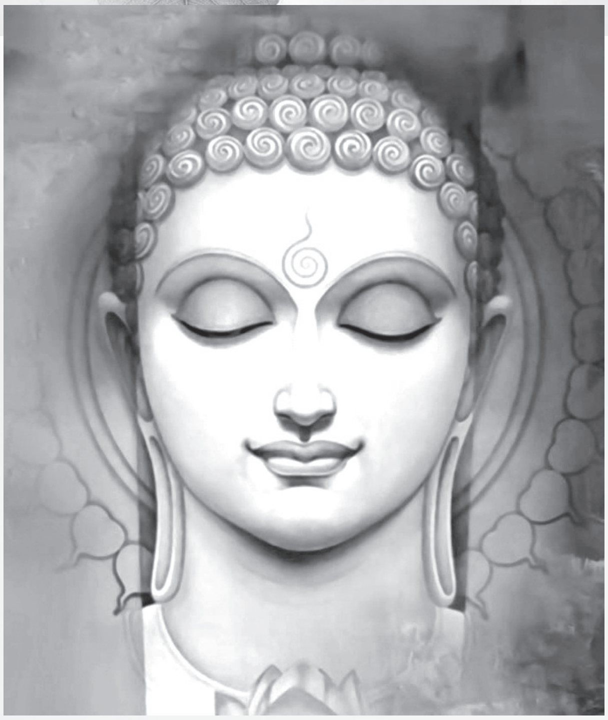

සම්බොජ්ජංගයයි. මේ සප්ත බොජ්ජංගයෝ අභිඥාව හෙවත් දත යුතු ධර්මයන්ගේ අවබෝධය පිණිස ද, සම්බෝධි මාර්ගය වැඩීම පිණිස ද, නිර්වාණය පිණිස ද පවතී. මෙහිදී තමාගේ යැයි කියනු ලබන හරයෙන් තොර වූ පංචස්කන්ධයේ යථා ස්වභාවය අශුභ ලක්ෂණය, අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම වශයෙන් සසරින් එතෙරවීමේ බෝධි අංග ලෙසට පවතී. තිස්හතක් වූ බෝධි පාක්ෂික ධර්මයන් හි ආර්ය අෂ්ඨාංගික මාර්ගය, චතුරාර්ය සත්‍යයේ මාර්ග සත්‍යයයි. තමා යැයි කියා ගනු ලබන පංචස්කන්ධ සංඛ්‍යාන ලෝකයෙන් එතෙර කරවන්නා වූ, අනිවාර්යයෙන් පිළිපැදිය යුතු අංග අටකින් යුත් ධර්ම මාර්ගය අරිය අට මගයි. මෙම මාර්ගයට පිළිපන් ආර්ය ශ්‍රාවකයා තමාගේ යැයි කියා ගනු ලබන පංචස්කන්ධයට ඇලීම නිසා විඳින්නා වූ, ජරා, ව්‍යාධි, මරණාදී අනේකවිධ දුක්ඛයෝ මෙනෙහි කරති. එහිදී ඇතිවන්නා වූ අවබෝධය, දුක පිළිබඳ සම්මා දිට්ඨියයි. දුකට හේතුවන්නා වූ කාම සම්පත්, භව සම්පත් හි ඇලීමේ ආදීනව වැටහීම දුක්ඛ සමුදය පිළිබඳ සම්මා දිට්ඨියයි. එයින් මිදීම නම් වූ නිර්වාණය පිළිබඳ වැටහීම, දුකින් මිදීම පිළිබඳ සම්මා දිට්ඨියයි. හෙවත්, දුක්ඛ නිරෝධ සත්‍යයයි. ඒ සඳහා පිළිපැදිය යුතු මාර්ග ප්‍රතිපදාව මාර්ග සත්‍යයයි. මෙය ඉතා කෙටියෙන් හඳුන්වන්නේ, " දුක්ඛෙ ඤාණං දුක්ඛ සමුදයේ ඤාණං, දුක්ඛ නිරෝධෙ ඤාණං, දුක්ඛ නිරෝධ ගාමිනි පටිපදාය ඤාණං, අයං වුච්චති භික්ඛවේ සම්මා දිට්ඨි” වශයෙනි.

එය එසේ වුවද, ආහාරයේ පටන් සියලු දේ පිළිබඳ සම්මා දිට්ඨි විවරණය අතිවිශාල ය. වස්තු කාම, ක්ලේශ කාම ආදී කාම බන්ධනයගෙන් වෙන්වීමේ ප්‍රතිපදාව, ව්‍යාපාදය මුල්කොට ඇති තරහව, කෝපය, නුරුස්නා බව ආදී අකුසල ධර්මවලින් මිදීමේ ප්‍රතිපදාව, කිසි කෙනෙකුට හිංසාවක්, කරදරයක්, අමනාප වන දෙයක් නොකිරීමේ ප්‍රතිපදාව, සම්මා සංකප්පයයි. නිවැරදිව කථා කිරීමේ පිළිවෙත, සම්මා වාචා වෙයි.

එනම්, බොරු කීමෙන්, කේලාම් කීමෙන්, පරුෂ වචන කථා කිරීමෙන්, හිස් වචන කථා කිරීමෙන් වැළකීමේ ප්‍රතිපදාවයි.

ප්‍රාණඝාතයෙන් වැළකීම, අනුන්ට අයිති දෙය සොර සිතින් ගැනීමෙන් වැළකීම, නොමනා ලෙස පංචකාම සම්පත් විඳීමෙන් වැළකීම, සම්මා කම්මන්තයයි. සමාජයට අහිතකර මත්පැන්, මත්කුඩු වෙළඳාම, මස් පිණිස සතුන් ඇති කිරීම, අවි ආයුධ වෙළඳාම මෙන්ම අධිකතර ලාභ ලබමින් කරන අසාධාරණ වෙළඳාම් අතහැර කෘෂි කර්මාන්තය වැනි මනුෂ්‍යයාට හිතකර, අවශ්‍ය දේ නිපදවා ජීවිකාව ගෙනයාම සම්මා ආජීවයයි.

කලින් නොතිබූ අකුසල ධර්මයක් අප වෙත ළඟා වෙනවා නම්, ඒ බව දැනගෙන ඒවාට වසඟ නොවීම පිණිස, යම් අකුසල ධර්මයක් උපන්නේ නම්, එය දුරු කිරීම පිණිස, තමාට මෙතෙක් කළ නොහැකි වූ යම් කුසල ධර්මයෝ ඇත්නම්, ඒවා උපදවා ගැනීම පිණිස, උපදවා ගත් කුසල ධර්මයෝ ආරක්ෂා කර, වැඩිදියුණු කරගැනීම පිණිස, බලවත් කැමැත්ත, උත්සාහය, වීර්ය පිණිස ව්‍යායාමයක් කරන්නේ ද, එය සම්මා වායාමයයි.

මේ සියලු මාර්ගාංගයන් වැඩීමට තමාගේ යැයි කියා ගනු ලබන පංචස්කන්ධයේ යථා ස්වභාවය දැකිය යුතු ය. ඒ සඳහා නිවැරදි, යහපත් මනසිකාරයක් තිබිය යුතු වෙයි.

එනම්, තමාගේ කය පිළිබඳව, එය සැදී ඇති ආකාරය පිළිබඳව, එහි ක්‍රියාකාරී ස්වභාවය, අශුභ භාවය පිළිබඳව විදර්ශනා ප්‍රඥාවක් ඇති කරගත යුතු වෙයි. විඳින්නා වූ සැප, දුක් පිළිබඳව, සිතිවිලිවල ස්වභාවය සහ නිවන් මග අවුරණ ධර්මතා පිළිබඳව වටහාගත යුතු වෙයි. එය සම්මා සතියයි.

පංචකාම ගුණික ආශාවන්ගෙන් වෙන්ව, අකුසල ධර්මයන්ගෙන් ද මිදී, භාවනා අරමුණෙහි විතර්ක විචාර කරමින්, කායික විවේකයෙන් යුතුව ප්‍රීතියෙන් සැපයෙන් යුතුව ප්‍රථම ධ්‍යාන සුවය විඳිම, සම්මා සමාධියේ පළමු පියවරයි. එහෙත් විතර්කය සහ විචාරය සිතෙහි සංසිඳීමට බාධාවකි. එබැවින් එයින් වෙන්විය යුතුය. එහිදී සිතට ඇතිවන්නේ ප්‍රීතියකි. එය විතර්ක විචාරයන්ගෙන් වෙන්වුණු ප්‍රීති සුඛ ඒකග්ගතා සහිත දෙවැනි ධ්‍යානයයි. ප්‍රීතිය ද, සිතෙහි ඇතිවන ඇලීමකි. එය ද, සිතෙහි පිරිසුදු බවට බාධාවක් බව වැටහුණු විට එය ද අතහැරීමට සිදුවෙයි. මෙසේ නොකෙළෙසුණු බවින් යුතුව චෛතසික සුවය පමණක් විඳිම ආර්යයන් වහන්සේලාගේ ධ්‍යාන සමවතයි. එයද අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම ලක්ෂණයෙන් යුක්ත බව වැටහීමේ දී විඳින්නා වූ සැපයකින් හෝ දුකකින් තොරව, දුකත් නොවූ සැපත් නොවූ උපේක්ෂාවෙන් සිත ප්‍රභාස්වරකොට විසීම සතරවන ධ්‍යානයයි. මෙය සම්මා සමාධියයි.

නිවන් මග සඳහා පිළිපැදිය යුතු අංග තිස්හතකින් යුත් බෝධිපාක්ෂික ධර්මයෝ මෙහි සඳහන් වෙයි. එය තම තමන් තුළින් ම දැකගත යුතු වෙයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ වදාළේ ඊට මාර්ගයයි. එබැවින්, තමන්ගේ යැයි කියාගනු ලබන පංචස්කන්ධයම තමාගේ බණ පොත වෙයි.

"නයිදං අත්තකතං බිම්බං
නයිදං පරකතං අඝං
හේතුං පටිච්ච සම්භූතං
හේතු භංගා නිරුජ්ජති"

මේ ශරීරය තමා විසින් කරගන්නා ලද්දක්වත්, අන්‍යයකු විසින් මවන ලද්දක්වත් නොවෙයි. හේතුන් නිසා හට ගත්තකි. හේතුන්ගේ බිඳී යෑමෙන් මේ පංචස්කන්ධය උපාදාන රහිතව නිරෝධයට පත්වෙයි. එය වයසට යෑමක්, ලෙඩවීමක්, මරණයක් නැති උතුම් වූ නිවනයි.

සියලු සත්ත්වයෝ නිදුක් වෙත්වා !

විමුක්ති මඟ...

බෝසතුන් අතීත, වර්තමාන හා අනාගතේ
පැදිලින් මැ හේතු හා පළේ අතැඹුලෙක් ලෙසින්
දත් නිසා මැ "සම්බුදුන්" යැ අන්වරුත් නමෙක් ලැබී
ඒ බුදුන් දෙසූ මගේ හි යන්නවුන් "බෞද්ධයන්"

ඒ වකේහි, භාරතේහි "ආගමැයි" නමින් සැදී
දස්නවල් තිබී තිබේ! යැ, ඒ, එවුන් 'හොඳයි' කියූ
"ඇත්ත" කොයි ද? පාදවා දෙසුව බුද්ධ දස්සනේ
නැ කොදකැවත් "බොරුයි" කියා කියැන්නැ හේතුවක්

සාරසංකේය කප් ලෙකක් හි පාරමී දහම් පුරා
ලොව්තුරා මගේ තනා තෙමේද ගොස් පරාන යැව්
සම්බුදුන් තැනූ මගේහි යන්නැනම්, මිනිස් තෙමේ
වීර වත්වැ, ධීරවත්වැ යම් කිසෙක් කිරීමැ යුත්

රාග-දෝස-මෝහ ක්ලේශ ඕගයන් කෙරෙන් මිදී
ගන්නැ දන-ශීල-භාවනා දි පින් පුරාසිතේ
යෑම මුත් නරක් වෙවී අගේටැ පැමැ කෝලමෙක්
කීර දෝන සේ අඟෙක් මැදීමැ වාගෙ වූ වැඩක්

යම් කෙනෙක් උපන්නැ හොත්, එයා උපන්නැකාරනෙන්
රෝගිවීමැ, නාකිවීම හා මියෑම වේවි මැ යි
ඒ මගේ කටේ, කයේ, මනේ හි සංවරේ තනා
යාම්තේහි යෑම හැකි ඕන වෙන්නේ බුද්ධි යි

රම්-සුරම්-සුබයි ලෙසින් ඉතා උසස් මැ මාළිගා
රාජ සම්පතත් දිගැ'ස්නැ ආදරෙන් දමා පියා
වීර සේ මැ සාර්තා සොයා වනේ වැදී එද
සිව් වනෙක්මැ සත් ය සෙව් නිසා මැ සම්බුදුන් වුණා

පූජ්‍ය කැප්පිටියාගොඩ කල්‍යාණවංස ස්ථවිර
විහාරාධිපති
ශ්‍රී සුදර්ශනාරාමය
නාගොඩ,
කැප්පිටියාගොඩැ

ගලගෙදර රතනවංස හිමි
කු/නික/වාරි රතනසෙල ඓතිහාසික
මහ පිරිවෙනෙහි
නියෝජ්‍ය පරිවේණාධිපති

බුදු සමිඳුගේ සිල් සුවඳ විශ්වයම සිසාරා හැමූහ

බුදු රජාණන් වහන්සේ පිළිබඳ අවබෝධ කර ගැනීම උදෙසා අපට භාවිත කිරීමට ඇත්තේ උන්වහන්සේගේ ගුණ කදම්භය හා බුදු හිමි ම බුදු හිමි පිළිබඳ හඳුන්වා දුන් උපමා භාවිතයන් ය. ඒ අනුව බුදු හිමි යනු කවරෙක්ද යන්න පිළිබඳ තරමක් දුරට වටහා ගැනීමට පුළුවන. සාමාන්‍ය පුහුදුන් වැසියාට බුදුහිමි යනු කවරෙක්ද කියා තේරුම් ගැනීමට තරම් දියුණු ප්‍රඥාවක් නොමැත. එයට හේතුව බුදු හිමි නික්ලේසි අසාමාන්‍ය ගුණ කදම්භයකින් යුතු ශ්‍රේෂ්ඨ උත්තමයෙකු වීම ය. බුදුහිමි බුද්ධ ඥානයෙන් ම දැක විවිධ අවස්ථාවල දී කරුණු කාරණා දේශනා කළහ. බුදු හිමි යනු කවරෙක්ද කියා සාමාන්‍ය වැසියාට පැහැදිලි කළ හොඳම අවස්ථාවක් ලෙස පද්මාකාර උපමාව හැඳින්වීමට පුළුවන.

අ.නි. චක්ක වග්ගයට අයත් ද්‍රෝණ (බ්‍රාහ්මණ) සූත්‍රයේ සඳහන් පරිදි බුදු හිමි ම බුදු හිමි කවුරුන්ද යන්න දේශනා කොට ඇත. බුදු හිමි උක්කට්ඨා නුවරත් සේතව්‍ය නුවරත් අතර මාර්ගයේ වඩිමින් සිටි අවස්ථාවක එම මාර්ගයේම පසුව ගමන් කළ ද්‍රෝණ නම් බමුණා පාරෙ සලකුණු වී තිබුණු විශේෂ පිය සටහන් පෙළක් දුටුවේ ය. දහසක් අර ඇති නිම් වළලු සහිත රෝද සලකුණු එම පිය සටහන්වල ඇති බව දුටු බමුණා පුදුම සහගතව මේ පිය සටහන් නම් මිනිසෙකුගේ වන්නට බැරි බව සිතා ඉදිරියට ගමන් කරන කල්හි බුදු හිමි ගසක් මුල වැඩ සිටි බව දැක එතනට ගොස් මෙසේ ප්‍රශ්න කළහ.

ද්‍රෝණ බමුණා - ඔබ දෙවියක්ද?

බුදු හිමි - නැත බමුණ මම දෙවියෙක් නොවෙමි

ද්‍රෝණ බමුණා - එහෙනම් ඔබ ගාන්ධර්වයෙක්ද?

බුදු හිමි - නැත බමුණ මම ගාන්ධර්වයෙක්ද නොවෙමි

ද්‍රෝණ බමුණා - එහෙනම් ඔබ යක්ෂයෙක්ද?

බුදු හිමි - බමුණ මම යක්ෂයෙක්ද නොවෙමි.

ද්‍රෝණ බමුණා - එහෙනම් ඔබ මනුෂ්‍යයෙක්ද?

බුදු හිමි :- බමුණ මම මනුෂ්‍යයෙක්ද නොවෙමි.

ඊට පසු බමුණා තවත් විශ්මයට පත් විය. මේ ලෝක ධාතුව තුළ සාමාන්‍යයෙන් ජීවත් වනවයි සිතන කිසිවෙකුට අයත් නොවන මොහු කවරෙක් විය හැකිද? එවිට බුදු හිමි ඔහුට ඒ බව පහදා දෙන්නේ මෙලෙසිනි. බමුණ ඔබ ඇසූ සියලු දෙනාටම කාමාදි කෙලෙස් ඇත්තේ ය. නමුදු මම ඒ සියළු කෙලෙස් නැසූ හෙයින් අසාමාන්‍ය මනුෂ්‍යයෙක් වෙමි. ඒ බව වඩාත් පැහැදිලි කර දෙනු වස් බුදු හිමි පද්මාකාර උපමාව ගෙන හැර වදාළ සේක.

ජලයෙහිම ඉපිදී, ජලයෙහිම වැඩී, ජලයෙන් ඉහළට මතු වී, නමුත් ජලයෙහි නොගැටී සිටිනා මහනෙල් මලක්, රත් නෙළුම් මලක් හෝ සුදු නෙළුම් මලක් පරිද්දෙන් බුදු හිමි ද මිනිසුන් අතරම ඉපදී, මිනිසුන් අතරම වැඩී, මිනිසුන්ගෙන් ඉස්මතු වී මිනිසුන් සමග නොගැටී, නොබැඳී ඉන්නා උත්තමයෙකි. බමුණ මම සියලු කෙලෙස් නැති කළ උසස් මනුෂ්‍යයෙක් වෙමි. මම බුදුවරයෙක් වෙමි. යනාදී වශයෙන් ද්‍රෝණ බමුණාට බුදු හිමි කවරෙක්ද? යන වග පද්මාකාර උපමාව තුළින් බුදු හිමි ම පහදා දුන් සේක.

ධම්ම පදයේ පුප්ඵ වග්ගය තුළින්ද මල් උපමා කොට ගෙන බුදු හිමි ඇතුළු රහතන් වහන්සේලාගේ සිල් ගුණ සුවඳ පිළිබඳ දේශනා කොට ඇත. ඒ අතර, එම වග්ගයෙ 16 වෙනි ගාථා ධර්මය ඉතා වැදගත් වේ. එනම්,

යථා සංකාර ධානස්මිං
උජ්ඣිතස්මිං මහාපථෙ
පදුමං තත්ථ ජායේථ
සුචි ගන්ධං මනෝරමං

මහමග අසළ දැමූ කුණු කසළ ගොඩක හටගැනෙන පියුමෙහි සුවඳ හා පැහැය සිත්කලුය. කසල ගොඩක් බඳු වූ පුහුදුන් සත්ත්වයා අතර පහළ වූ සම්බුදු සව්වෝ (රහත්හු) පියුම සේ මොනවට විකසිතව බැබළෙයි ද?. සුවඳ වනාහි උන්වහන්සේලා තුළ පිහිටි සිල්ම ය. පැහැය නම් නැණ ගුණ රැසය. සිල් නැමැති සුවඳෙහි හා නැණ ගුණ තුළ නැමැති පැහැයෙහි දෙව් මිනිසුන්ගේ සිත් ඇලෙන්නේ ය.

බුදු හිමිගේ චරිත කතාව කියවීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ උන් වහන්සේ කිසිදු කෙනෙකු සමග නොගැටී, නොබැඳී පියුමක් සේ දියේ නොගෑවී සුවඳ හැමූ ආකාරයයි.

වදකේ දේව දත්තම්හි
චෝරේ අංගුලි මාලකේ
ධනපාලේ රාහුලේ චේව
සම මිත්තේව මානසෝ

උන් වහන්සේ තුළ පැවති කරුණාව මෛත්‍රිය, අනුකම්පාව සියල්ලෝටම පොදු වූවක් විය. තම පුත් රාහුල කුමරුටද, දේවදත්ත, අංගුලිමාල වැනි දරුණු අයට ද, තිරිසන් සතුනට ද ආදී වශයෙන් සියල්ලෝටම එම කරුණාවෙහි වෙනසක්, බේදීමක් නොවී ය. සමාජයේ විවිධ පුද්ගලයින් උදෙසා ගව් ගණන් පයින් ම වැඩම කොට පිහිට ලබා දුන්හ. "සුඛෝ බුද්ධානං උප්පාදෙ" බුදුවරයින්ගේ පහළ වීම සැපතක් වන්නේ සෑම සත්ත්වයෙකුට ම බුදු කරුණාව, දයාව, මෛත්‍රිය අනුකම්පාව සම සිතින් ලබා දීම ය. මෙලොව පරලොව සුභ සිද්ධිය සැලසීම හා දුකින් නිදහස් වන නිවන් මඟ පාදා දීම අත්වින්ද බුදුවරු සමව කටයුතු කරන්නාහ.

එංගලන්තයේ කෙන්ට් ප්‍රාන්තයේ පිහිටි ග්‍රේව්ස්එන්ඩ් නගරයෙහි උපත ලද එඩ්වින් ආර්නෝල්ඩ් පසු කාලයේ ඉන්දියානු සිවිල් සේවයට බැඳී සේවය කරමින් සිටියදී සංස්කෘත, පාලි භාෂාවන් ඉගෙන බුදු හිමිගේ චරිත කතාව කියවා The Light of Asia නම් කෘතිය රචනා කළේය. බුදුහිමි පිළිබඳ වර්ණනාත්මකව එම කෘතිය තුළින් විස්තර කොට ඇත. එය පසු කල ආසියා පෙහෙළිය නමින් විනී විතාරණ විද්වතානෝ සිංහලට ද පරිවර්තනය කළහ. එඩ්වින් ආර්නෝල්ඩ් විද්වතානෝ තම කෘතිය තුළින් බුදු හිමි පිළිබඳ මෙසේ පවසා ඇත.

" බුදු රජු අපේ මානව වෘක්ෂයේ පිපුන මලයි. ඒ මල පිපෙන්නේ අසීමිත ලක්ෂ සංඛ්‍යාත වසර ගණනකට පසුව ය. එයින් වහනය වන ප්‍රඥා සුගන්ධයෙනුත් ඇද හැලෙන දයාව නැමැති මකරන්දයෙනුත් ලෝකය පිරී යයි".

ලොව විවිධ විද්වත්හු බුදු හිමි පිළිබඳ හදාරා උන්වහන්සේ පිළිබඳ ගුණ වර්ණනා කරති. අද ලෝකය තුළ බුදු හිමිට කෙරෙන ගෞරව, පුදසත්කාර නිමක් නැත. වෙසක් පොහොය උදා වනවිට බුදු හිමිගේ තෙමඟුල සමරා බොහෝ පින්කම් කෙරෙති. බුදුහිමි පිරිනිවන් පා දිගු කලක් ගත වුව ද බුදු හිමි වෙනුවෙන් කෙරෙන පුද සත්කාරවල කිසිදු අඩුවක් නොමැත. මොහොතක් ගානෙ බුදු හිමි කෙරෙහි පවතින ගෞරවය වැඩි වනවා මිස අඩුවීමක් දක්නට නොමැත. එය කිසිවෙකුටත් නැති කිරීමට ද නොපුළුවන.

උන්වහන්සේ සසර පුරන ලද පාරමී ශක්තිය මහ පොළොව, මහ සාගරය, පරයා ඉස්මතු වනු ඇත. එය එදාටත් වඩා අද අපට දැනෙනු ඇත. උන්වහන්සේගේ නාමයට පවා ගස්වැල්වල මල් පිපෙති. ගෙඩි හට ගනිති. මල් පූජා කිරීමේදී අනිත්‍ය මෙනෙහි කරමින් ජීවිතය පිළිබඳ යථාවබෝධය ලබා ගැනීමට ද පුළුවන. පියුමක් බඳු අප බුදු සමිඳාණෝ තුන් ලොවටම අග්‍ර වූ ශ්‍රේෂ්ඨ උත්තමයාණෝ ය. උන්වහන්සේගේ ගුණ කදම්භය සිහිකොට දාන, සීල, භාවනා දී උතුම් පින්කම් කිරීමටත් ගුණ ධර්ම ප්‍රගුණ කරමින් සසර දුකින් අත් මිදී ලබන නිර්වාණ ශාන්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමටත් උත්සාහවත් විය යුතුය.

දයාපාල ජයනෙත්ති
පරිපාලන ලේකම්,
මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ භාරකාර මණ්ඩලය

සම්බුද්ධ දේශනාවේ උපමා භාවිතය

මෙම භද්‍ර කල්පයේ ලොව පහළ වූ මානව වර්ගයා අතරින් බිහිවූ අසිරිමත් මනුෂ්‍ය රත්නය වූ කලී ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ බව අවිවාදිත සත්‍යයකි. මනුෂ්‍යයකු විසින් උපදවා ගත යුතු සකලවිධ යහගුණයන් මෙන්ම විශ්ව ශක්තීන් අභිබවා යන චින්තන මහිමය සතු වූයේ ද භාග්‍යවතුන් වහන්සේට ය. එදා මෙදා තුර ලොව පහළ වූ සියලුම දාර්ශනිකයන් චින්තකයන් හා බුද්ධිමතුන් උන්වහන්සේ සතුව පැවති ඒ ගුණ මහිමය වටහා ගත් බව ඔවුන් ලියූ කියූ දැයින් සමර්ථනය වෙයි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් ස්වයංභූ ඥානයෙන් අවබෝධ කරගත් ධර්මය ලොවට අනාවරණය කිරීම නිසා සමස්ත මානව සමාජයේ ඇති වූයේ මහා අධ්‍යාත්ම ප්‍රබෝධයකි. උන්වහන්සේගේ ධර්මදේශනා ශෛලිය මිනිසාගේ ජන විඥානය උද්දීපනය කොට අනුත්තර වූ නිවන් මඟ වෙත යොමු කරන්නකි. තමන් වහන්සේ අවබෝධ කරගත් ගැඹුරු ධර්මය, එතෙක් මෙතෙක් ලොව කිසිම ශාස්තෘවරයෙකු විසින් පසක් කොට නොගත් ආර්ය පර්යේෂණය දෙවියන් ඇතුළු සකල විධ මනුෂ්‍ය වර්ගයා වෙත පහසුවෙන් වටහා දීමට බුදුරජාණන් වහන්සේ උපයෝගී කොටගත් ප්‍රබල භාෂා සන්නිවේදන මාධ්‍යයට ළං වීමට වත් නූතන විද්‍යාත්මක සන්නිවේදන ක්‍රම සමත් වී නැති බව කිය හැකි ය.

දෙසැටක් මිථ්‍යා දෘෂ්ටීන්හි පිහිටා අඳුරේ ගැලී සිටි ජනකායක් සසරට බැඳ තබන මෝහ මූලයන් මුලිනුදුරා දමා ඔවුන් නිවන් මඟට පමුණුවාලීම සඳහා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අවබෝධ කොට ගත් පරම සත්‍යය ජන අධ්‍යාත්මය වෙත පිවිස වීමට යොදා ගනු ලැබූ සන්නිවේදන ක්‍රියාදාමයේ ඉතාමත් වැදගත් වූත් සිත්ගන්නා සුලු වූත් වාගොක්තිය වූයේ උපමා භාවිතයයි. විවිධ ජන සංස්කෘතීන්ට අයත් වූ මිථ්‍යා දෘෂ්ටීන්හී බැසගෙන සිටි ජනකායත් චතුරාර්ය සත්‍යය ප්‍රකාශිත දහමට පමුණුවා ගැනීමට උපමා භාවිතය ඉතා සාර්ථක සම්භාෂණ ක්‍රමයක් වීය.

ත්‍රිපිටකයේ ඇතුළත් බුද්ධ දේශනා අතුරෙන් උපමා භාවිතය බහුලව දක්නට ලැබෙන්නේ සූත්‍ර පිටකයේ ය. එහි සමහර සූත්‍ර නම් කොට ඇත්තේ ද උපමාවක් භාවිත කරමිනි. අලගද්දූපම සූත්‍රය, අග්ගික්ඛන්ධෝපම සූත්‍රය, චූල්ල හා මහා හත්ථිපදෝපම සූත්‍ර, කකුචූපම සූත්‍රය, පෙණ පින්ඩූපම සූත්‍රය, ආසිර්විසෝපම සූත්‍රය ආදී වශයෙනි. මජ්ක්ධිම නිකායේ සූත්‍ර දහයකින් යුතු එක් වග්ගයක් හඳුන්වා දී ඇත්තේ ඕපම්ම වග්ගය නමිනි.

උපමා භාවිත කොට ධර්මය සන්නිවේදනය කිරීම නිසා බුද්ධ ශ්‍රාවක පිරිසගේ පමණක් නොව දැඩි මතවාදී මිථ්‍යා දෘෂ්ටිකයන්ගේ ද සිත් ප්‍රබෝධ කොට ඔවුන් ධර්ම මාර්ගයට පමුණුවා ලීමට බුදුරජාණන් වහන්සේ සමත් වූ අයුරු විස්මයජනක ය. ඒ ඒ අවස්ථාවන්ට පුද්ගලයන්ට හා පරිසරයට ගැලපෙන උපමා මෙලොව ජීවිතය හා සම්බන්ධ ඒවා ය. සකු සාහිත්‍යයෙහි මෙන් නොදුටු දෙව් විමන්, කල්ප වෘක්ෂ ය, භද්‍ර ඝටය වැනි අභූත කල්පිත වස්තූන් බුදුරජාණන් වහන්සේ කවරම අවස්ථාවකවත් යොදා නොගත් සේක.

පසුකාලීන සකු විචාර සිද්ධාන්තවලට පමණක් නොව ලෝක සාහිත්‍යයේ සියලුම නිර්මාණයන්ට පූර්වාදර්ශය ලබාදුන් ත්‍රිපිටකයේ උපමා උපමේය භාවිතයට සමකළ හැකි කෙසේ වෙතත් ළං කළ හැකි භාෂාමය සන්නිවේදනයක් ලොව කවරම කලෙක වත් බිහි වී නැත. බුදුරජාණන් වහන්සේගේ උපමා රූපකයන් ලොව එතෙක් මෙතෙක් භාවිත සුවිශිෂ්ට භාෂා ප්‍රයෝගයෝ වෙති. බොහෝ විද්වතුන් විසින් සම්භාවිත විශ්ව සාහිත්‍යයට බලපෑ භාරතීය කාව්‍ය විචාරය ආරම්භ වීමට සියවස් පහකට පමණ ඉහතදීය,

ග්‍රන්ථ එකසිය තිස් එකකින් සමන්විත පාලි ත්‍රිපිටකය බිහිවූයේ.

උපමා උපමේය පදයන්හි නිෂ්පත්තිය සිදුවී ඇත්තේ 'උප' යන උපසර්ගයත් 'මා' යන ධාතුවත් ගැළපීමෙනි. මෙහි මා යනු ප්‍රමාණ අරුත ගැන්වෙන්නකි. යමකට යමක් සමාන කරන්නේ නම් ඒ සමාන කළ වස්තුව 'උපමා' වන අතර, සමාන කරනු ලබන දෙය 'උපමේය' වෙයි. මෙය වටහා ගැනීමට සරල නිදසුනක් ඉදිරිපත් කළ හැකි ය.

'නිබ්බන්ති ධීරා යථා යං පදීපෝ'

උපමේය	**උපමාව**
රහතන්වහන්සේලා	ප්‍රදීපය
පිරිනිවන් පෑම	නිවී යාම
කෙලෙස්	ඉන්ධන (තෙල්)

උපමා වාචක පද රාශියක් බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ධර්ම දේශනාවන්හි දක්නට ලැබේ. 'ඉව, විය, එවං, එවමෙව, යථා, තථා, තථාරූප, යාදිස, තාදිස, යථාපි, සෙය්‍යථාපි, සදිස යනාදිය ඉන් කිහිපයකි.

දෛනික ජීවිතයේ දක්නට ලැබෙන ඒ ඒ පාරිසරික මෙන්ම පුද්ගල චර්යාවන් හා සබැඳි අවස්ථාවෝචිත උපමා උපමේයයන් සමාන වූ අවස්ථාවන්හි දී ඒවා වස්තූන් දෙකක් ලෙස නොව එකක් ලෙස සලකා යොදා ගත් අවස්ථා ද දක්නට ලැබේ. එම වාර්වොක්තීන් පසුකාලීන අලංකාරවාදීන් නම් කළේ 'රූපකාලංකාර' වශයෙනි. සීලයෙහි අගය ඉස්මතු කොට දැක්වීමට බුදුරජාණන් වහන්සේ රූපකාලංකාරය භාවිත කළ අවස්ථාවක් 'කසී භරද්වාජ' සූත්‍රයෙහි දක්නට ඇත.

සද්ධා බීජං තපෝ වුට්ඨී - පඤ්ඤා මෙ යුග නංගලං
හිරි ඊසා මනො යොත්තං - සති මෙ ඵල පාචනං

කෘෂිකර්මාන්තයේ නියැලී සිටින මිථ්‍යා දෘෂ්ටික ගොවිනායකයකුට සිය දෛනික ජීවිතයේ නිතර දැක හුරුපුරුදු වස්තූන් ඇසුරු කොට ගෙන ගැඹුරු ධර්ම පර්යාය දැක්මක්, ඔහුගේ මනසට ගෝචර වන සේ බුදුරජාණන් වහන්සේ පැහැදිලි කර දුන් ආකාරය කදිම ය.

'උපමා' යන වදන ද ධර්ම දේශනාවන්හි දී බුදුරජාණන් වහන්සේ භාවිත කොට ඇති අයුරු ත්‍රිපිටක ධර්ම ග්‍රන්ථ විමසීම්හි දී හමුවෙයි. නිදසුන් කිහිපයක් මෙසේ ය:

'තෙනහි සන්දක, උපමං තෙ කරිස්සාමි. උපමයාහි ඉධෙකච්චෙ විඤ්ඤූ පුරිසා භාසිතස්ස අත්ථං ජානන්ති'

(එසේ නම් සන්දක, ඔබට උපමාවක් දක්වන්නෙමි. මෙලොව ඇතැම් නුවණැති පුරුෂයෝ උපමාවෙන් ද පවසන ලද්දේ දැන ගනිති)

උපමා මං ආවුසො සාරිපුත්ත පටිභාති'

(ඇවැත්තනි සාරිපුත්තය, මට උපමාවක් වැටහේ)

'කුල්ලූපමං වො භික්ඛවෙ ධම්මං දේසිස්සාමි'

(පින්වත් මහණෙනි, මම පහුරකට උපමා කොට ධර්මය දේශනා කරන්නෙමි)

'උපමා ඛො මෙ අයං භගිනියො කථා අථස්ස විඤ්ඤාපනාය'

(පින්වත් සොයුරිය, අර්ථය හඟවනු සඳහා මවිසින් මේ උපමාව දක්වන ලදී)

'අපිස්සු මං භරද්වාජ තිස්සො උපමායො පටිභංසු අච්ඡරියා පුබ්බෙ අස්සුත පුබ්බා'

(පින්වත් භරද්වාජයෙනි. පුන පුනා ආශ්චර්යය දනවන පෙර නොඇසූ විරූ මේ තුන් උපමාවන් මට වැටහුණි)

සබ්බෙ තසන්ති දණ්ඩස්ස - සබ්බෙ භායන්ති මච්චුනො
අත්තානං උපමං කත්වා - නහනෙය්‍ය නඝාතයෙ

(සියල්ලෝම දඬුවමට බිය වෙති. සියල්ලෝ මරණයට බිය වෙති. තමා උපමා කොට අනුන්ට හිංසා නොකළ යුතුය; අනුන් නොමැරිය යුතුය)

මේ නිදසුන් වලින් ප්‍රකට වන්නේ බුදුරජාණන් වහන්සේ අවබෝධ කොටගත් ගැඹුරු ධර්මය සන්නිවේදනය කිරීමට එවක පොදු ජනකාය ව්‍යවහාර කළ භාෂාව විශිෂ්ට ලෙස

හසුරුවා ගෙන ඇති ආකාරයයි. සෑම තරාතිරමකම අයකුට පැහැදීමක් හා අවබෝධයක් ඇති කරවන සුලු සංවාද ශෛලියක් උපමා භාවිතයෙන් උන්වහන්සේ නිර්මාණය කොටගත් බව 'අච්චරියා පුබ්බෙ අස්සුත පුබ්බා' පෙර නොඇසූ විරූ අසිරිමත් උපමාවන් භාවිතා කළ බව දේශනා කිරීමෙන් පෙනී යයි.

බුදුරජාණන් වහන්සේ ම නිර්මාණය කොටගත් මේ සියලුම උපමාවන් උන්වහන්සේ ම ප්‍රගුණ කරගත් භාෂාමය සබ්‍යතාවන් උපයෝගී කොට ගෙන අර්ථ රසෝද්දීපනයෙන් යුතුව ඉදිරිපත් කොට තිබීම නිසා බුද්ධ භාෂිතය ලොව අන් සියලුම භාෂිතයන් ඉක්මවා සර්වකාලීනව බැබලෙමින් පවතී. මානව සිත් සතන් බුදු ඇසින් බලා නිරීක්ෂණය කොට පරිසරය ඇසුරු කොටගත් අවස්ථාවෝචිත උපමා මගින් ධර්මය සන්නිවේදනය කිරීමෙන් බුදුරජාණන් වහන්සේ තම ශ්‍රාවක පිරිසගේ පමණක් නොව අන්‍ය ලබ්ධිකයන්ගේ ද සිත් ප්‍රබෝධමත් කරවා නිවැරදි මාර්ගයේ හැසිරවීමට උපදෙස් දුන් සේක. ස්වාමීනි, මම ඔබවහන්සේගේ පළමු උපමාවෙන් ම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කෙරෙහි පැහැදුණෙමි; ධර්මයේ පිහිටියෙමි" යි කීමට තරම් උග්‍ර මතවාදී අන්‍යාගමිකයෝ කිකරු වූහ.

ධර්මෝපදේශ ලබා දීමෙහි දී හා මිසදිටු බමුණන් ඇතුළු ගෘහපතියන්ගේ තර්ක බිඳ හෙළීමෙහි දී බුදුරජාණන් වහන්සේ ඇතැම් විටෙක උපහාසාත්මක උපමා ද යොදාගත් අයුරු ඇතැම් සූත්‍රයකින් හෙළිවෙයි. වහා කිපෙන සුලු මෝලිය පග්ගුණ තෙරුන් අරහයා දේශනා කළ කකචූපමසුත්‍රයෙහි නිරූපිත වේදේහිකා ගෘහණිය හා කාළී දාසිය පිළිබඳ උපමා කථාව එබන්දකි. ප්‍රියවචන කථාකරන උපශාන්ත නිහතමානී පැවැත්මකින් යුත් චරිතයක් ලෙස සමාජයේ පැසසුමට ලක්ව සිටින වේදේහිකා වැනි කාන්තාවන් සෑම කලකම සමාජයේ වෙසෙන අයුරු දැක හැකි ය. ඔවුන්ගේ සන්තාන ගත ප්‍රකෘති වේශය සුළු ප්‍රමාදයකින් වුව ද ගිනිකඳු පුපුරන්නාක් මෙන් මතුවනු වැලකිය නොහේ. එවැන්නන් උදෙසා කියතක් උපමාවක් වශයෙන් ගෙන දේශනා කොට වදාළ කකචූපම සූත්‍රය ධ්වනිත කරන්නේ සනාතන ධර්මෝපදේශයකි.

භික්ෂු සංඝයා වහන්සේලාගේ දිවි පෙවෙත සකස් විය යුතු ආකාරය පිළිබඳව බුදුරජාණන් වහන්සේ මනහර උපමාවකින් දේශනා කොට වදාළ ආර්ය ශ්‍රාවක සම්ප්‍රදාය දෙදහස් හයසිය වසරක් මුළුල්ලේ සම්බුද්ධ ශාසනයේ චිරස්ථිතිය පිණිසම හේතු විය.

යථාපි භමරො පුප්ඵං - වණ්ණ ගන්ධං අහේඨයං
එලෙති රසමාදාය - එවං ගාමෙ මුනිචරෙ

මලින් මලට ඉගිල යමින් පෙති නොතලා එහි පැහැයට හෝ සුවඳට හෝ කිසිදු හානියක් නොකොට මල් රොන් රැගෙන යන බමරකු මෙන් මහජනයාගේ ශ්‍රද්ධාදී ගුණ ධර්මවලට හානියක් නොවන පරිදි භික්ෂූන් වහන්සේ හැසිරෙන්නේ ය යනු ඉහත ගාථාවේ භාවයයි. මේ ආර්ය සම්ප්‍රදාය රැකගෙන ආ ආර්ය ශ්‍රාවකයන් වහන්සේලා, සමාජය මහා විපර්යාසයකට පත්ව ඇති වර්තමාන යුගයේ පවා ගම් දනව්වල සැරි සරන්නේ එහි වැසියන්ගේ යහ ගුණයන් නොබිඳෙන පරිද්දෙනි.

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති

බෞද්ධ කෙටි නාට්‍ය තරගය

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ බෞද්ධ කෙටි නාට්‍ය තරගයේ මූලික තරග මාර්තු මාසය පුරා පැවැත්වීමට නියමිතව තිබුනද, "කොවිඩ් - 19" වසංගතය හේතුවෙන් එය කල් දැමීමට සිදුවිය. කෙසේ වෙතත් ඉදිරිපත් වූ නාට්‍ය 45 ක් අතුරෙන් කිහිපයක් මාර්තු මස මුලදී පැවැත්වීමට හැකි විය.

එයින් මාස කිහිපයකට පසු කොවිඩ් වසංගත තත්ත්වය පාලනය වී රට සතුටුදායක තත්ත්වයකට පැමිණි හෙයින් මූලික වටයේ ඉතිරි තරග සැප්තැම්බර් මාසයේදී පවත්වන ලදී. එයින් හොඳම කණ්ඩායම් 4 ක් ඔක්තෝබර් මස පැවැත්වීමට නියමිත අවසාන මහා තරගයට තෝරා ගත් අතර, එයට වේයන්ගොඩ ජනාධිපති විද්‍යාලය, පනිරෙන්ඩාව මැදගම අභය ආදර්ශ මහා විද්‍යාලය, හොරණ දෙන් ප්‍රේද්‍රික් මහා විද්‍යාලය සහ එප්පාවල ශ්‍රී ඉන්ද්‍රජෝති දහම් පාසල් කණ්ඩායම් ඇතුලත් වුණි. අවසාන මහා තරගයද, නැවත "කොවිඩ් - 19" බලපෑම හේතුවෙන් දින නියමයක් නැතුව කල්දැමීමට සිදුවූ අතර, එය ඉදිරි දිනයකදී පැවැත්වීමට නියමිතය.

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ලේ දන්දීමේ වැඩසටහන

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය මහරගම "අපේක්ෂා" රෝහල හා එක්ව ලේ දන්දීමේ වැඩසටහනක් 2020.09.22 වෙනි දින බොරැල්ලේ පිහිටි කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රධාන ශාලාවේදී පැවැත්විය.

ලේ දන්දීම සඳහා ගරුතර මහා සංඝයා වහන්සේලා, ශ්‍රී ලංකා ගුවන් හමුදාවේ සහ පොලීසියේ පිරිස් ද, රාජ්‍ය ආයතන, බැංකු හා පුද්ගලික අංශයේ පරිත්‍යාගශීලින් මෙන්ම පාසල් ශිෂ්‍යයෝද සහභාගී වූහ.

මහරගම අපේක්ෂා රෝහලේ සහ කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගම් කාර්යය මණ්ඩලවල කැපවීම මෙහිදී සංවිධායක මණ්ඩලයේ ඇගයුමට ලක්වුණි.

මෙම වැඩසටහන වෙනුවෙන් වූ වියහියදම් කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය සහ කෘත්‍යාධිකාරී මණ්ඩලයේ නිලධාරීන් විසින් දරණ ලදී.

2019 වර්ෂයේ අ.පො.ස. (සා/පෙළ) විභාගයේ විශිෂ්ට සමර්ථලාභීන් සඳහා මුදල් ත්‍යාග පිරිනැමීම

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ පාසල් සංවර්ධන ව්‍යාපෘතිය යටතේ පහසුකම් ලබන සම්පත් නුවර ජාතික පාසලේ අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර සාමාන්‍ය පෙළ හා උසස් පෙළ සඳහා ඉගෙනුම ලබන සිසුන්ගේ අධ්‍යාපන කටයුතු ඉහළ නැංවීම මූලික අරමුණ විය.

ඒ අනුව 2019 වර්ෂයේ අපොස (සා/පෙළ) විභාගයේ දී අමාරු විෂයයන් වූ ගණිතය, විද්‍යාව සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාව සඳහා විශිෂ්ඨ සාමාර්ථ ලබාගත් සිසුන් සඳහා මූල්‍ය පරිත්‍යාගයන් කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය විසින් 2020-09-24 වෙනි දින සම්පත්නුවර ජාතික පාසලේ පැවති උත්සවයේ දී සිදුකරන ලදී.

මේ සඳහා කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ උප සභාපති කුසුමබන්දු සමරවික්‍රම මහතා, සංගමයේ පාසල් සංවර්ධන ව්‍යාපෘතියේ සාමාජික මේජර් ජනරාල් ජන්මික ලියනගේ, සහකාර සාමාන්‍යාධිකාරී (පරිපාලන) ස්කොඩ්රන් ලීඩර් සංජීව කරුණාරත්න සහ සංගමයේ කාර්ය මණ්ඩල නිලධාරි මහත්මීහු සහභාගී වූහ.

"ද බුඩිස්ට්"
The Buddhist
Founded 1888
Editor in chief - Mr. Sunil S. Sirisena
Editor - Mr. Piyadasa Wattegama
Asst: Editor - Mr. Kusumabandu Samarawickrama
Vol. CXXXX BE2564 No. 03 November CE 2020

Editorial

Let's appreciate the service of Colonel Henry Steel Olcott

From the time of the Portuguese started to govern the Maritime Provinces of Ceylon in 1505, the English who later invaded the country gave us independence in 1948. During the above period the Sinhalese as a Nation and Buddhism as a Religion had to suffer a pathetic fate. The westerners observed and admitted the fact that if they were to invade and start governing Ceylon they had to eliminate Buddhism from this land.

So, they started to rob and arson the Buddhist temples and kill the Buddhist monks. To avoid being killed, the monks had to flee to the mountains and hide. Some became "Ganinnansela". Later, some of them had supported the English rulers by providing information about the Sinhala conspiring leaders through 'Katupulles'.

Because of this, the courageous Buddhist leaders and the brave erudite monks had to engage in a severe struggle to protect the Buddhists and the upcoming Buddhist leaders.

In an era where the nation and the religion were in a state of serious disturbance, the "Panadurawaadaya" was started by the Ven. Megettuwatte Gunananda thero and a group of Buddhists scholars. This was a severe blow to the Christian religion and idealisms, and it was a remarkable landmark in history.

Colonel Henry Steel Olcott who was born on the 2nd of August 1832 came to India voluntarily to serve the downtrodden and after serving in India came to Ceylon along with the positive results of 'Panadurawaadaya'.

Colonel Henry Steel Olcott who had arranged free educational programs for South Indian low- caste children, had a good understanding of their positive results and he had a good knowledge of Hinduism and Islam too.

He came to Ceylon with Lady Blavatsky in 1890 and observed that in Ceylon which is a Buddhist country there were only 2 Buddhist schools, and the total number of school children was 246.

By this time, 805 Catholic schools had been established in this country and 78086 children were being educated in them.

The period of two decades from 1870 – 1890 was a note worthy period in the history of this country.

It was during this period that the erudite monks such as Ven. Megettuwatte Gunananda, Hikkaduwe Sri Sumangala, the incumbent of Maligawatte Pirivena, and persons of unflinching courage such as Colonel Henry Steel Olcott and Anagarika Dharmapala contributed a massive effort for the revival of Buddhism and reestablishment of Buddhist culture.

The gradual improvement of the Buddhist revival that grew up with 'Parama Vignartha Samagama' (Buddhist Theosophical Society (BTS)) reached a level that became a headache to the Christian Church. Those who were shy to admit that they were Buddhists started to come forward.

On the 13th of February 1886 the first 'Daham Pasala' was started and in May 1886 it was transformed into a Buddhist school of English and later renamed as Colombo Ananda Vidyala. This school was started with 37 students and C.W. Lead Beater was the principal and became an outstanding school for Buddhist religious revival.

"Sarasavi Sandarasa" the magazine started under the guidance of Colonel Henry Steel Olcott who came to Ceylon was warmly embraced by the Buddhist readership and in 1918 the magazine was handed over to the Colombo Young Men's Buddhist Association, and the magazine is printed up to this day under the title 'The Buddhist'.

The service contributed by Colonel Henry Steel Olcott to declare the Vesak day, the day of birth of Lord Buddha as a national holiday, and to create a Buddhist flag of six colour and hoist it on behalf of the Buddhists of the world is immense.

Colonel Henry Steel Olcott rendered an unmatched service to the revival of Buddhism and education in this country along with the monks who were the Buddhist leaders, in addition to the leaders such as Anagarika Dharmapala, Sir D.B. Jayathilake and the other strong leaders of that time.

Colonel Henry Steel Olcott breathed his last in India, on the 17th of February 1907 engraving the mark of 32 years of service in history.

The unmatched service rendered to Buddhism by Colonel Henry Steel Olcott is unforgettable.

Sunil S. Sirisena
Editor-in-Chief

A CODE OF TEN VIRTUES FOR A LEADER

(DASA RAJA DHAMMA)

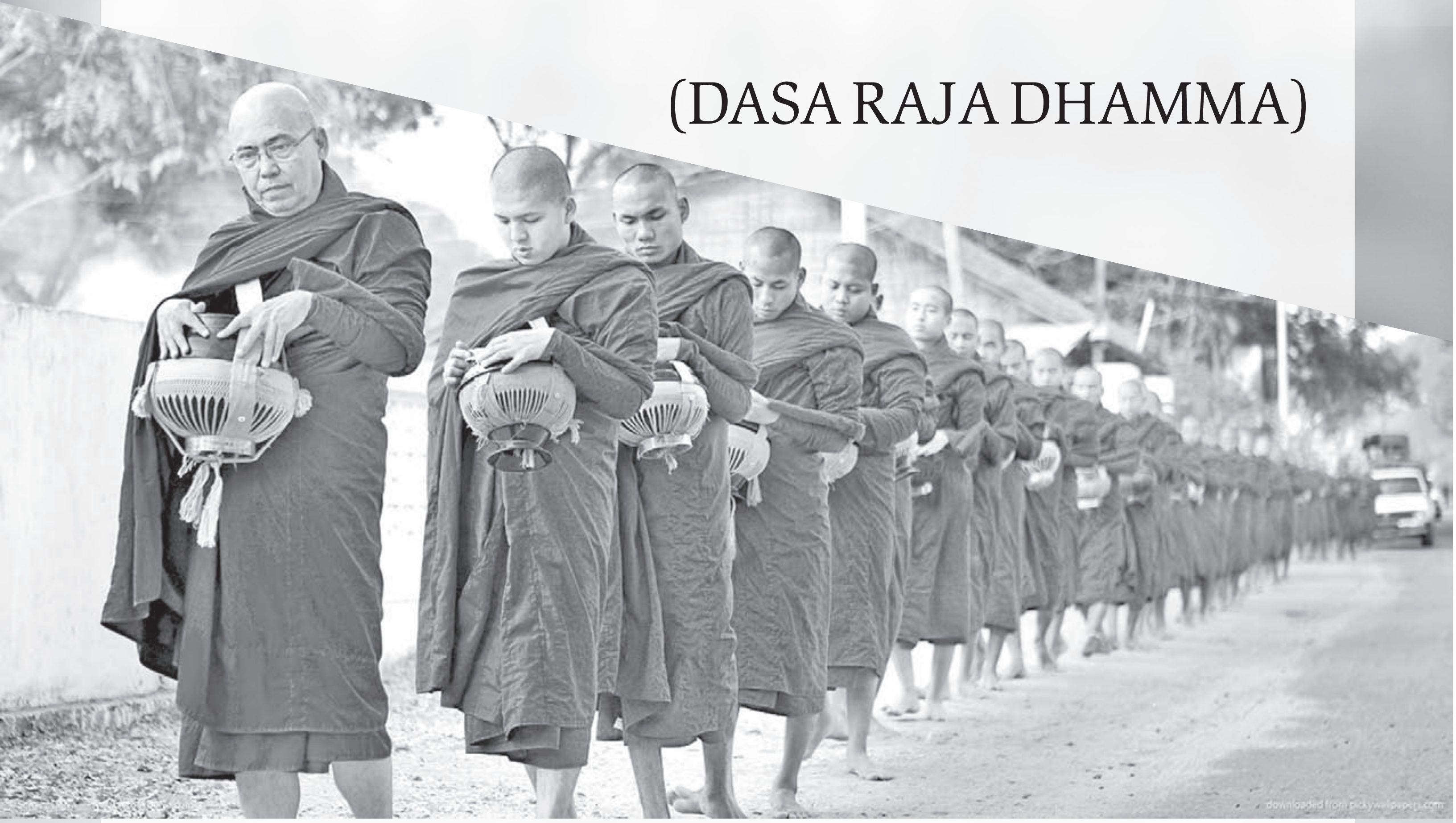

Gamini R. De Silva

Freedom and peace are Universally treasured by most beings and specially the humans. For a sovereign to gain and sustain leadership in such a scenario should be blessed with numerous excellent qualities. Some of the fundamental prerequisites for good governance are that, of those who administrate must act honorably, honestly and justly.

The political scenario during the time of omniscient Sammasambuddha could be portrayed as predominantly autocratic feudal kingdoms. In this setting, generally the subordinate people were by and large harshly and despotically governed. Torture, oppression, persecution, agonizing punishment and excessive taxes were some of the hallmarks.

The Blessed one was always touched, concerned and cared about the cruel treatment of beings. According to the learned Scholar the Venerable Dr. Walpola Rahula has declared in his acclaimed literary composition "What the Buddha taught" …. "The enlightened one directed his attention to the problem of just government". Venerable Dr. Rahula adds "How this form of just government could be realized is explained by the Buddha in his teaching of the ten Duties of the King" (dasa raja dhamma).

Please note that henceforth in this presentation dasa raja dhamma will be referred to as "D.R.D."

The duties included by the term 'DRD' consists of virtuous and noble qualities and characteristics of a ruler. The make up of "DRD" according to Buddhist canon consists of :-

Dana	=	liberality/charity
Sila	=	morality
Pariccaga	=	Altruism, giving up
Ajjava	=	Honesty, Integrity
Majjava	=	gentleness,, kind
Tapa	=	Spartan, Simple
Akkodha	=	Free from enmity, anger
Avihimsa	=	Harmlessness, non-violence
Khanti	=	Tolerance, patience
Avirodha	=	Goodwill, non-opposition

A sincere virtuous master governing a country should be able to orchestrate the administration in accordance with the guidelines set out in 'DRD'.

It is clear that broadly the model organization preferred is a popular democratic welfare State.

Focusing on the first aspect which is Dana (liberality, charity) underlines a notable and meaningful reality. A key function of a Head of State is to care, protect and assist the poverty stricken and needy people. This virtuous approach is in keeping with the culture of paternalism and social welfare concept prevalent in most modern States. Priority areas for attention will be, to fulfil the basic needs of man. Some of the key issues are food, attire, protection including shelter, health care and all possible facilities to alleviate their suffering. Taking the Sri Lankan scenario free medical treatment, ambulance service and education to a certain extent meets the requirements.

Donations of alms (dana) serves to fulfill some of the needs desires and wants of recipients. Three main types of hand-outs or gifts (Dana) are, material (Amisa), to banish from those in fear from dangers and death (Abhaya) and finally assisting and facilitating one in Buddhist spiritual development (dhamma).

In the past there reigned honourable monarchs such as Asoka the great in India, Datusena and Dutugamunu in Sri Lanka who dedicated themselves for the welfare of the people and the land. Contemporary Heads of State are by and large politicians. Not all of them are absolutely altruistic. According to the Factors in the DRD, a ruler is required to renounce and let go his own pleasures and riches for the sake of serving his people and country.

DANA is a powerful and effective weapon to demolish some of the heart-breaks and miseries of mankind. It is also a direct counter for the defilement and pollution which is craving (greed).

SILA is ethical, virtuous moral conduct and behaviour. A leader must adhere to the five precepts. The standard norm of morality as communicated by the Enlightened one is, if designed or executed to damage oneself or others or both it is immoral. It is note worthy that the key components are to embrace and widespread love, pity and empathy for all beings. Country heads and leaders must be exemplary. Integrity is paramount. It is widely accepted that Mahathma Gandhi of India, Nelson Mandela of Africa and Abraham Lincoln of USA were national icons worthy of emulation. Such heroic leaders were capable of inspiring people to achieve great heights such as freedom. To succeed Rajas must continuously, intelligently self - search within to improve and refine themselves in keeping with D.R.D. guidelines.

PARRICCAGA is selflessness/ altruism. Selfishness must be avoided. Matters of public interest should always be considered as sensitive issues. Simplicity and austerity are hallmarks to be benchmarked. Giving up and sacrifice for the benevolence and benefit of society should be achieved by deliberate focus. Never embrace an exploitive lifestyle at the cost to the people. Deny for self fame, gain, name and comfort for the sake of the good of the citizens. Briefly a few glorious gestures of altruism are when very early after the discovery of the truth the enlightened Buddha had a full-fledged team of sixty messengers of the Dhamma. These Arahats ventured out alone in different directions to propagate and promote the doctrine to all. The life's work of king Datusena of Sri Lanka who invested all his wealth and resources to construct the Kalawewa for the welfare of the country exemplifies selflessness.

A Vietnam war veteran Karl Malantes who won the navy cross medal for extra- ordinary heroism observed "Acts of heroism are different from acts of bravery. People who are heroes go beyond what is expected of them risking life and limb to benefit others. There is an altruistic aspect to heroism ". This communication coming from a battle-hardened stalwart is worthy of reflection and respect.

AJJAVA- Honesty/Integrity- Implies being honest and sincere to others and self. Will never engage in acts and deeds which are corrupt, dishonourable, unscrupulous or distrustful. It is cardinal and important that fair play and justice should prevail. No room must be provided for the evil path stated in the Buddhist moral ethic (agati)" of greed (chanda), of hate (dosa) of delusion (moha) of cowardice (bhaya)" to surface or surge.

The Samma Sambuddha is a personification of moral excellence. As the mahabosatano when fulfilling his perfections (paramis) over an enormous period he continuously developed this virtue. The well-known Seruwanija jataka was selected out of a magnitude of magnificent episodes to show case this forte.

MADDAVA- kind and gentle- When we reach the fifth D.R.D. it is kindness and being gentle, which is the kernel, crux and essence of a raja. No doubt among the vital features of a ruler are commitment and uprightness. However as and when the issue necessitates he would be flexible to compromise and even make concessions. He should share in the joy of success and be stunned and shocked when disaster and distress arise in his country. Such a personality should refrain from being autocratic, inhuman, unrefined and discourteous. Like a huge shady tree which provides cool and shelter to travellers he should foster and facilitate the well-being of people.

The Thathagathas endless compassion is beyond description. It is a glowing example of loving kindness. He was up before dawn

daily, taking advantage of his "divine eye" one of his priorities was to look at the world to identify who has to be helped. Uninvited often he walked alone many a mile, facing many hazards to provide the boon and benefit to them.

TAPA- means simple austere life-style. Such persons must steer clear of satisfying physical sensual body delights. Since they officially enjoy the highest ranking positions they are more liable to be targeted and tempted. Leaders should eternally safeguard themselves from this dangerous and perilous situation. Specially today the human behavioural patterns and scenario are such that their vulnerability has increased. Globally a sophisticatedly equipped media is hunting and hovering around for sensational news. Many leaders downfall has been caused by sex scandals etc. Perhaps a cue can be captured from the pragmatic practice of our ancient kings to visit his subjects in disguise. The objective was to learn at grass root level the degree of satisfaction. Further during that epoch even the common people had the opportunity to see and seek redress from the crown.

The pinnacle of wisdom, the Sakya-muni proclaimed "Happy is non-attachment. so is the transcending of all sensual pleasures". He exemplified what he stated in the aforesaid citation by his unparalleled historic great renunciation in the full bloom of his youth.

AKKODHA- which in English could be explained as non-hatred or non-anger is the next virtue. A head of state should always steer-away from harbouring grievances and bitterness. Never resorting to what is currently called "political victimization" which is a distinctive demerit. The repercussions of such acts are likely to be adverse and ugly. It is distressing to note that although D.R.D. was advocated by the Enlightened Buddha long ago, some of the national and even international issues and confrontations can be still traced directly or indirectly to such unfair conduct. If a person is not angry he is probably more stable and composed, which is a desirable quality.

The venerated "Dhammapada" declares "…one should not be angry…"

AVIHIMSA is the eighth asset. It implies harmless or non-anger. Restrain in hurting or killing living beings and other wicked acts. It is unlimited compassion and goodness. The reality of life is that predominantly beings are instinctively inclined on self-preservation. It is imperative that one should understand this truth and extend this same consideration for other fellow beings. When citizens are helplessly in trouble and distressed the master must respond promptly and positively. Fostering a society where amicability and peace prevails is the ideal concept to work towards. It may be a positive remedy for the violent terrorist trends of today.

Avihimsa is one of the key features of Buddhism. Its excellence was eloquently focused upon by the Thathagata in preaching the doctrine. The omniscient was a vigorous activist of harmlessness. For the sake of brevity it is not proposed to detail them. Moving on to a later historical stage another illustrious icon to be show-cased is Mahatma Ghandi. An architect in achieving freedom for India, his approach was also based on this concept.

KHANTI is the practice of the virtues of patience, toleration and understanding. It includes the ability to endure hardship, provocation, pain and suffering inherent in mundane worldly life well elucidate by the enlightened Buddha. This merit is clearly indispensable to a dedicated and committed overlord to do justice in the hallowed high office in which he functions.

In most countries governors have to face up to and deal with difficult challenges, unpleasant

conduct, confrontational politics, intimidation and agonizing agitation which can impede the activities. In such a situation and scenario one has to be cool, calm and collected to equanimously (upekkha) respond. In the management of the affairs of the state he should disregard his personal feelings and passions.

Verse number 184 of the Dhammapada (edited by the Venerable K. Sri Dhammanda) states “patience is the highest austerity”. This remarkable assertion establishes a paradigm of how patience can contribute to mould a fine and favourable disposition for a D.R.D ruler.

AVIRODHA – expresses non-obstruction and non-enmity. The challenge is to fulfil the enormously rising tide of human expectations. It is mandatory to encourage and promote creativity and innovation. Relevant and appropriate solutions to issues coming from all quarters must be welcomed and implemented. For top performance to be obtained he should rise above parochial politics.

Activities and administration based on virtues aforementioned will contribute to attain and achieve the ultimate outcome of ruling in harmony with the people.

In concluding this presentation, it is proposed to examine the workability and practical effectiveness of D R D.

Looking back to the feats of one of the greatest political figures of all time the magnificent emperor Asoka are outstanding. He was probably the first sovereign of the consolidated sub-continent of India. The era was the third century B.C.,. For nearly four decades he dominated the scenario. H.G. Wells the renowned historian in his celebrated composition. “The outline of History” praises him thus “…. shines alone, a star”. Some other scholars and narrators portray his reign as a show-case for D.R.D.

The hallmarks of this epic

Avihimsa is one of the key features of Buddhism. Its excellence was eloquently focused upon by the Thathagata in preaching the doctrine. The omniscient was a vigorous activist of harmlessness. For the sake of brevity it is not proposed to detail them.

era were peace, prosperity and protection for people and animals, rock and pillar edicts spanning most of the sub-continent, Afghanistan and Nepal functioned to buttress and fulfill the overall strategy to establish and extend predominantly the D.R.D. related concepts and views in the empire.

Another authentic D.R.D. related system can be traced to the Lichchavi Vajjian administration model. Remarkably, the affairs of state were conducted by a senate of seniors. The pride of place was for meetings, discussions, rapport, harmony, unity and agreement. It is remarkable to note, that the patricide king Ajasatta covetously hatched a wicked plan to invade the flourishing Lichchavian territory. To learn the Thatagathas opinion, Vassa Kara the Prime Minister was sent. The Sama Samabuddhas pragmatic pronouncement, praising the Vajjians foiled the evil invasion plot.

The D.R.D. ground breaking concepts revealed nearly 2600 years ago are words of wisdom. The practice of the profound Buddha words gives immediate excellent results (sanditthiko, akaliko). Clearly the consequences were favourable whenever elements of D.R.D were adopted. It is noteworthy that, at our important state functions, such as freedom day commemoration celebrations the stanza “Raja…. Dhammiko” (May the governors rule according to the dhamma) is recited. It reflects the traditional aspirations of the people. The Buddha has shown this path. It is up to the heads of state to embrace it, and reach excellence.

SABBE SATTA BHAVANTU SUKHISATHA

May all beings be well and happy.

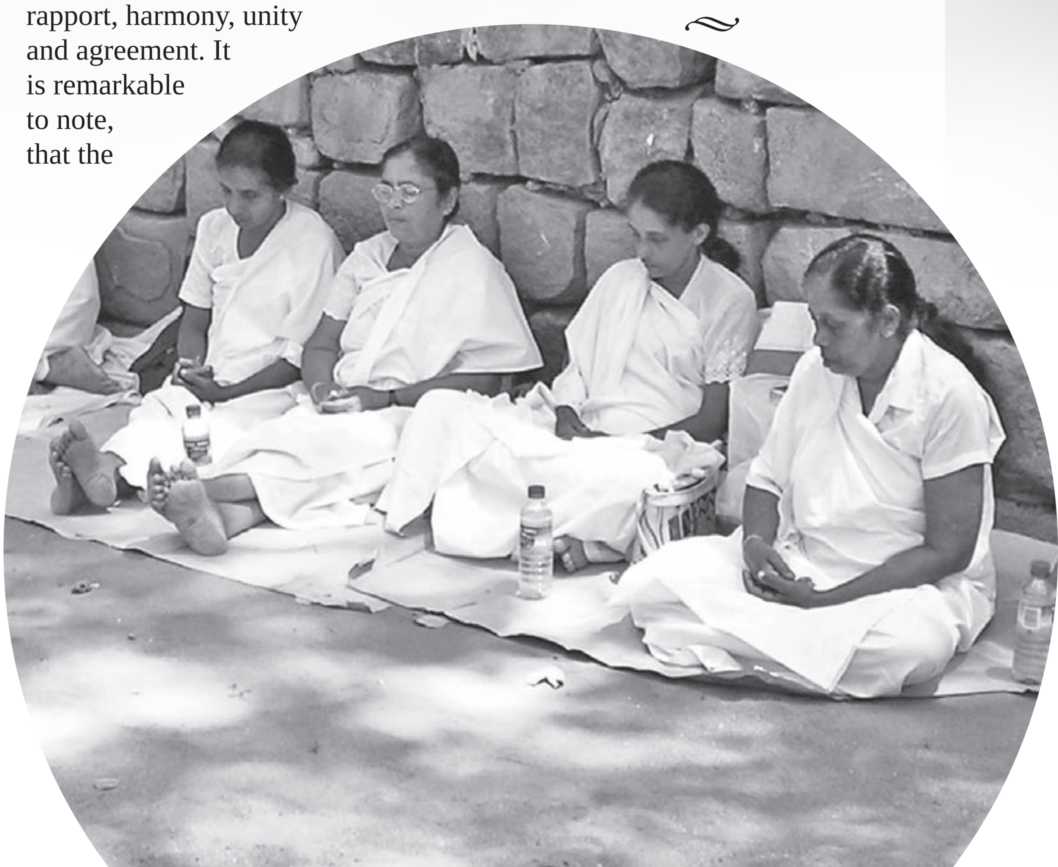

The Glorious Flourish of Buddhism in India and its Ignominious Disappearance

Deshamanya K.H.J. Wijayadasa, Former Secretary to the President

The Early History of Buddhism in India

Buddhism is the oldest of the great world religions. Its founder Siddhartha Gautama, a prince born in Lumbini in present day Nepal; achieved enlightenment a little over 2500 years ago; so he was, known as the Buddha, meaning the Enlightened one. Buddhism, which flourished in India in all its glory for several centuries; was forced out of its country of birth and enrichment unsung, unwept and by and large unaccounted for. Before the advent of Buddhism; the two religions which were widely practiced in the Ganges valley were Brahmanism and Jainism. Brahmanism was based on the divinity of the "Vedas" or ancient Hindu scriptures. Jainism was more akin to Buddhism in scope and content; hence there was greater room for peaceful co-existence.

According to traditional accounts; the Buddha in his lifetime pioneered the movement for the propagation of Buddhism far and wide; by dispatching the first sixty monks ordained by him with the following words of advice. "Go monks and travel for the welfare and happiness of the people, out of compassion for the world, for the benefit, welfare and happiness of gods and men. No two of you go the same way. Teach the Doctrine monks, which is fine in its beginning, middle and end, with its meaning and letter, sheer and whole, and proclaim the pure holy life. There are beings, naturally of little passion, who are languishing for lack of hearing the Doctrine. They will understand it. "With these words, the Buddha had dispatched the first sixty monks he had ordained, in different directions to propagate the Dhamma. In fact the Buddha had lauded the 'gift of Dhamma as the greatest of all the gifts; "Sabba danam dhammadanam jinathi". At the time of the passing away of the Buddha; the Sangha or the order of the monks had firmly taken root.

Shortly after the Parinibbana or the passing away of the Buddha 500 senior monks well versed in the Dhamma held a council to codify his teachings. At the conclusion of this Buddhist council , these monks who were living in monasteries in Bihar spread out throughout northern India and engaged in missionary activities.

The Expansion of Buddhism in India

Buddhism was at the height of its influence in India from around 250 BC to the middle of the first millennium AD. The great expansion of Buddhism came under its benevolent patron Emperor Asoka (268-239BC) Historians are of the unanimous opinion that Emperor Asoka was the greatest figure in the history of Indian Buddhism after the Buddha himself. From his capital in Pataliputra (Modern Patna) Asoka ruled over the whole of northern and central India; more than two thirds of the sub continent and probably the largest empire that India was to see for two millennia. Being enthroned as the king of Pataliputra was evidently not good enough to become the Emperor of the vast Maurya empire. He fought a series of battles to annex all neighboring principalities and kingdoms; most of the adversaries happened to be his half brothers. Asoka's father king Bindusara belonged to the Brahmanicai faith. He had provided alms daily to about 60,000 Brahmins. King Asoka continued

this practice for about four years until he embraced Buddhism. There is general agreement between Asoka's minor Rock Edict 1 and Sri Lanka Pali sources that his devotion to Buddhism grew gradually through his association with the Sangha. In all likelihood he embraced Buddhism in the fourth regnal year.

The Kalinga war which was fought in his ninth regnal year marked a veritable watershed in Asoka's imperial policy. The misery and havoc which this war brought forth made him disconsolate and repentant. In his tenth regnal year he eschewed war altogether and launched Dhammavijaya or conquest by Righteousness. Dhammavijaya which commenced ten years after his consecration continued unabated until his demise 27 years later. He collected the relics of the Buddha from the original relic mounds in which they were enshrined and dispatched them to different parts of his vast empire with instructions that they should be enshrined in stupas for veneration by the Buddhists. Asoka also played a major role in the reforming and purging of the Sangha by convening a Dhamma Sangayana or a Recital of the Scriptures, presided over by Moggaliputtatissa Maha Thero. He undertook pilgrimages to the holy sites connected with the life of the Buddha such as Lumbini, Bodh Gaya, Saranath, Kusinagar etc. and erected massive granite pillars indicative of their true identity and significance. Emperor Asoka's greatest achievement in life as well as his everlasting legacy to the world was the dissemination of the Buddha's ethical message not only to the frontier and neighboring countries such as Sri Lanka, but also as far beyond as Greece, Egypt, Libiya and Syria; up to a distance of six hundred "yojanas". The introduction and spread of Buddhism in different countries of Asia in particular brought in its wake Buddhist thought which embodies not mere faith of creed but an entire culture with a world view, a scale of human values and its perception of the meaning and significance of life.

The fact that Buddhism flourished in India from the pre Christian era up to the medieval period is corroborated by ample literary, archaeological and epigraphical evidence. There were hundreds of Buddhist temples and monasteries in the kingdom of Mathura between 300 BC and 600 AD. The Saka and Kusana monarchs patronized Buddhism, the

> Asoka's father king Bindusara belonged to the Brahmanicai faith. He had provided alms daily to about 60,000 Brahmins. King Asoka continued this practice for about four years until he embraced Buddhism.

monks and their monasteries with great devotion while promoting Buddhist art especially in Mathura, Sravasti, and Saranath. Hsuan-tsang who resided in India from 630 AD to 644 AD speaks of the existence of some 115,000 Hinayana and 120,000 Mahayana monks in India at that time. Also he has stated that there were around 2000 Hinayana and 2,500 Mahayana Monasteries in India which provided shelter, alms and education to monks. Fa-hsian (399-411 AD) reported the existence of 20 monasteries which sheltered 2000 monks in Mathura. Buddhism flourished in the North-Western region of India in present day Pakistan from around 100 BC to 400 AD as amply evidenced by literary, archaeological and epigraphical evidence as well as unique Buddhist art, architecture and sculpture especially of the Gandhara period. The ruins of Buddhist Monasteries of North Western India provide ample proof that they were foremost among the architectural wonders of Asia. Hsuan-tsang has recorded that around 18,000 monks lived in 1,400 monasteries in Uddiyana in the Swat valley.

Nalanda, the seat of the famous Buddhist University was the greatest centre of Buddhist learning in ancient India. One of the largest monastic settlements in India was Saranath in close proximity to Varanasi. Sanchi was a major centre of Buddhist monasticism, art, architecture, sculpture and culture from around 200 BC to 600 AD.

A large number of monasteries and shrines were in existence in several districts of Andhra Pradesh including those of Amarawathi and Nagarjuna Konda which had acquired great fame and acclaim throughout the then Buddhist world. A unique school of Buddhist art and culture flourished in Andra Pradesh from about 2nd century BC to medieval times. Large scale excavation of rock monasteries for the use of monks and nuns commenced around 200 BC in the mid-south west of India and continued up to the 9th century AD. There are over 1000 such rock monasteries in Maharashtra, Madya Pradesh, Gujarat and Rajasthan. According to oral tradition after the third Buddhist Council Emperor Asoka dispatched Buddhist missionaries to different parts of the then civilized world. Arahat Mahinda set out for the introduction of Buddhism to Sri Lanka, Mahadeva to Mahismandala, Rakkhita to Vanavasa, Dhamma Rakkhita to Amarankata and Mahadhammarakkhita to

Maharattha. There is epigraphical evidence which confirms that Asoka established medical treatment centres for men and animals in the neighboring states such as Cholas, Pandyas Satyaputa, Keralaputa and Thambapanni. Emperor Asoka would have in all probability attempted to introduce Buddhism to the South Indian states but without much success.

However, there is sufficient literary, epigraphical and architectural evidence to establish the existence of Buddhism even though sporadically in several states in South India from about the 4th century AD. Hsuan-Tsang (630-644) has observed that in the Pallava country there were around 100 monasteries with over 10,000 monks. His records indicate that he had visited the Pandya Kingdom called Malakuta and noted the existence of old monasteries which were continuously inhabited by monks. As for archaeological evidence there are numerous images of the Buddha found all over South India. Likewise, there are many Buddha images in Sivam Temples in Travancore, Pondichery and Tanjore districts. For several centuries Nagapatam continued to be a centre of Buddhism and a busy port in the Chola Kingdom. Fa-hien the Chinese Buddhist monk who travelled extensively in India and Sri Lanka has left valuable and authentic records of his travels in the first decade of the 5th century AD; to posterity. Buddhism flourished in South India in two phases; firstly, under Pallava rule from the 3rd century AD to the 7th century AD and secondly, during the Chola period from the 9th to the 14th century AD. The Chola Kingdom with the capital in Kaveripattinam was one of the most powerful, one of the largest and flourishing kingdoms in South India. From the very inception the city had been a centre of Buddhist learning of great repute. Two great Tamil epics based on Buddhist themes; the Silappadikaram and the Manimekhalai; provide insights into Buddhist activities of an ancient Buddhist temple at Kaveripattanam called Indra Vihara. Likewise there is ample literary and archaeological evidence to establish the existence of several Buddhist monasteries in Nagapattanam and Kanchipuram. An eminent poet of Java writing in the 14th century AD has stated that Buddhism was on the decline in South India; being battered by hostile opposition from Jainism and Hinduism. He has added that Buddhism and VaishaVism had got so mixed up that it was difficult to distinguish one from the other. Further, he has placed on record that Buddhist Viharas were being converted to Hindu Kovils while Buddha statues were being paraded in the guise of Hindu gods. The closing years of the 14th century AD saw much damage and irreparable destruction of Buddhist shrines and monasteries in South India; the last haven of Buddhism in India.

The Ignominious Disappearance of Buddhism from India

The complete disappearance of Buddhism from the land of its birth after its glorious flourish is one of the greatest puzzles of history. In present day India Buddhism survives only in the Himalayan fringes, along the Tibetan frontier and in small pockets in Nothern and Western India among recent Ambedkarite Dalit converts. Buddhism reached many countries of Asia at an early date. However, it did not survive for long in the countries to the north west and north of India due to foreign invasions and the advent of Islam; but remained firmly established in Tibet, China Mongolia, Korea, Japan as well as in the whole of south east Asia and Sri Lanka. The ignominious disappearance of Buddhism from India has triggered much debate among historians, social scientists and theologians. The following analysis attempts to figure out the possible reasons for this incongruous phenomenon.

During the time of the Buddha, Hinduism or Brahaminism; a polytheistic religion of Hindus or the Aryans of North India was the sole preserve of the Brahmins or the elevated Hindu priestly caste. The bedrock of Brahminism was the Vedas. The Buddha held that all men are equal and that the caste system or varanadharma to which the Vedas and other Brahmanical books had given religious sanction was completely false. The Buddha is said to have exhorted the Bhikkus saying "Just as the great rivers, when they have emptied themselves to the great ocean lose their different names; so do the four varnas or castes; Kshatriya, Brahmin, Vaishya and Sudra; when they begin to follow the doctrine propounded by the Buddha renounce the different names of caste and rank and become the members of one and the same society." The simplicity of the Buddha's message, its stress on equality and its crusade against the bloody and costly sacrifices, and ritualism of Brahmanism had attracted the hitherto oppressed and despised masses to Buddhism in large numbers.

Buddhism by nature is a non-aggressive, non-violent and non-invasive religion. Even though Buddhism was promulgated more than 2500 years ago; its propagation and expansion throughout northern and Central India took place around 300 years later during the reign of Emperor Asoka (268-239 BC). Thus, firmly rooted; Buddhism flourished in India under royal patronage for about 800 years from 2nd century BC, without serious competition or ruthless aggression from other faiths and invading armies. From the 6th century AD up to the 14th century AD; a period of

800 years; Buddhism was harassed and hounded by invading armies, Muslim invaders and mauled by the Brahmanical revival followed by the rise of Hiduism; which drove the final nail in the coffin. Various theories have been put forward which seek to explain the tagic eclipse of Buddhism from India. Many historians have surmised that waves of Arab, Turkish and Muslim invasions which took place from about to 6th century AD to the 14th century AD had dealt several lethal blows to Buddhism in northern and central India in particular. It is on record that in the 6th century AD the Huna King Mihirakula caused the demolition of some 1,600 Buddhist monuments in north-western India where the great Gandhara civilization had flourished for several centuries. Sasanka, a Brahmanical King of Bengal is reported as having persecuted Buddhism in and around Boddh Gaya early in the 7th century AD. In the early part of 12th century AD invading Muslim armies had destroyed the magnificent temples and monasteries at Saranath; one of the centres of Buddhist learning and scholarship from the 2nd century BC. Bodh Gaya the site of Buddha's enlightenment; highly venerated and sacred to Buddhists; was subjected to vandalism by Muslim invaders at the beginning of the 13th century AD. Nalanda the seat of the famous ancient Buddhist University was the premier seat of Buddhist learning for many centuries.

Invading Turkish armies devastated this vast and magnificent institution in the closing years of the 12th century AD. Chinese pilgrim scholars Hsuan-tsang and I-tsing have stated that Nalanda housed thousands of scholars, numerous libraries, observatories, prayer halls and monk's hostels. Successive Muslim invasions over several centuries, ruthlessly wiped out the ruling indigenous dynasties which fostered, nurtured and provided royal patronage to Buddhism.

Another plausible argument advanced by scholars to substantiate the gradual decline and eventually the disappearance of Buddhism from India is the corruption as well as the disunity in the Sangha or priesthood. While it is true that with time Buddhist priests became increasingly lax in the observance of the Vinaya or religious rules, corruption alone cannot explain the death of Buddhism. After all it should be borne in mind that Buddhism was replaced in India by an even more corrupt Brahmanism. Buddhism was not a regimented or an institutionalized religion; hence the emergence of Tantra Buddhism weakened Buddhism by making it look like a form of Hinduism. Another important factor that has been overlooked by historians is the gradual disappearance of Buddhist dynastic rule in some regions of India and the emergence of Brahmanical dynastic rule which adversely impacted on the Buddhists. Thus, in places such as Bengal and Sind which were ruled by Brahmanical dynasties but had Buddhist majorities; Buddhists are said to have welcomed the Muslims as saviours who had freed them from the tyranny of "upper caste" rule. This explains why most of the "lower caste" people in eastern Bengal and Sind embraced Islam. In actual fact, few among the "upper castes" of these regions as well did the same.

Since Buddhism was replaced by triumphant Brahmanism; the eclipse of Buddhism in India was primarily a result of the Brahmanical revival. The Buddha's fight against Brahmanism won him many enemies from among the Brahmins. When Buddhism was on the ascendancy under royal patronage and universal acceptance in India; the Brahmins kept a low profile and marked time until such time "the iron was hot enough to strike". The Brahmins were not as greatly opposed to the Buddha's philosophical teachings as they were to his message of universal brotherhood and equality; for it directly challenged their hegemony and the scriptures they had invented to legitimize them. After Buddhism lost ground in northern and central India, following on successive Muslim invasions, the sacking of temples and monasteries and the prohibition of Buddhist worship; it sought refuge in the Chola, Chera and Pandya Kingdoms of South India up to medieval times. Buddhist missionaries who went to South India initially had to encounter stiff resistance from Jain and Hindu opponents. However, these missionary monks quite often had the good fortune of receiving the encouragement and support of kings, noblemen and wealthy merchants. As a result these monks were able to move freely in many parts of South India, build monasteries and establish centres of Buddhist learning. These missionary monks undertook various social services in addition to the propagation of the Dhamma. Caste differences were immaterial to these monks and this provided great relief to the depressed communities. Undoubtedly, the depressed classes found their emancipation in Buddhism. However, between the 13th and 15th centuries AD Buddhism was wiped out of South India as well; with Hinduism making great strides under state patronage.

Today, Brahmanism or Hinduism is the most widely accepted religion in India; practiced by nearly one billion people. To combat Buddhism and revive the tottering Brahmanical hegemony; Brahmanical revivalists resorted to a three-pronged strategy. Firstly, they launched a campaign of hatred and persecution against the Buddhists Secondly, they

appropriated many of the finer aspects of Buddhism into their own system so as to win over the “lower caste” Buddhist masses, but made sure that this selective appropriation did not in any way undermine Brahmanical hegemony. The final stage in this campaign to wipe out Buddhism was to propound and propagate the myth that the Buddha was merely another incarnation or Avatar of the Hindu god Vishnu. Thus, the Buddha was turned into just another of the countless deities of the Brahmanical pantheon.

The Brahmanical campaign of hatred and persecution against Buddhists was multi-pronged, continuous and relentless. To lend legitimacy to their campaign against Buddhism, Brahmanical texts included fierce strictures against Buddhists. Manu, in his Manusmriti laid down that “If a person touches a Buddhist he shall purify himself by having a bath. Aparaka ordained the same in his Smriti_ Vardha Harit declared that entry into a Buddhist temple is a sin, which could only be expiated by taking a ritual bath. Even dramas and other books for lay people written by Brahmins contained venomous propaganda against the Buddhists. Fines were imposed on those who associated or entertained Buddhists. Shankracharya the leader of the Brahmanical revival, struck terror into the hearts of the Buddhists with all sorts of diatribes against Buddhism.

In order to win over the Buddhist masses. The Brahmanical revivalists appropriated many of the finer aspects of Buddhism into their own system. The Vedic Brahmins taught that animal sacrifice was highly meritorious. The Buddha categorically denounced animal sacrifice. However on account of Buddhist influence, some Hindus renounced the slaughter of animals and adopted the first precept of Buddhism. The Boddhi tree is sacred to Buddhists, because the Buddha attained enlightenment seated at the foot of the Bodhi tree. The Buddhist practice of worshipping the Bodhi tree has been emulated by the Hindus of South India. Consequent to the gradual fading out of Buddhism from South India many Buddhist temples were converted to Hindu Kovils, Buddha statues were paraded in the guise of Hindu Gods and the Buddhist history of many of their shrines was transferred to that of Hindu geneology.

In order to make Hinduism more attractive to the Buddhists; many Buddhist concepts were incorporated,into Hinduism. Further, the Hindus made an attempt to absorb the Islamic faith. During the reign of King Asoka a new Upanishad named Allah Upanishad was proclaimed. Even after Buddhism was wiped out, Hindus continued to worship the Buddha as the 9th Avatar or incarnation of the Hindu god Vishnu. The Shaivites; one of the main branches of Hinduism made the Buddha one of their gods, calling him Sasta Aiyanar and Dharmarajan. They called him Buddha Vinayaka and equated him to Hindu god Ganesh. The Dharmaraja Vihara and the Vinayaka Vihara were converted to Dharmaraja Kovil and Vinayaka Kovil. Finally, the Buddhists were absorbed into the caste system as Shudras and Untouchables and with that the Buddhist presence was completely obliterated from the land of its birth. The process of the assimilation of Buddhism by Brahmanism was minutely planned and expertly executed. The Brahmins who were once voracious beef eaters, turned vegetarian imitating Buddhists in this regard. Popular devotion to the Buddha was replaced by devotion to Hindu gods such as Rama and Krishna.

Events of the YMBA

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය මහරගම අපේක්ෂා රෝහල සමග ප්‍රථම වතාවට සංවිධානය කල ලේ දන්දීමේ වැඩසටහන 2020.09.22 වෙනි දින කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගම් ප්‍රධාන ශාලාවේදී පවත්වන ලදී. ඒ සඳහා සහභාගි වු මහා සංඝයා වහන්සේලා ඇතුලු පිරිසක් ලේ දන්දීම සිදු කල අවස්ථාවකි.

The Colombo YMBA for the first time organized a Blood Donation Programme on 22.09.2020 at the YMBA Main Hall at Borella in collaboration with “Apeksha Hospital” Maharagama. The pictures show Ven. Maha Sanghas and Donors donating blood in this programme.

2019 වර්ෂයේ පැවැති අපොස (සා/පෙළ) විභාගයේ "සාමාර්ථ ලැබූ සම්පත්නුවර ජාතික පාසලේ සිසුන්ට 2020-09-24 වෙනි දින පැවැති උත්සවයේ දී සංගමයේ මුදල් ත්‍යාග කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ උප සභාපති කුසුමබන්දු සමරවික්‍රම මහතා පිරිනමන අයුරු ඡායාරූපවලින් දැක් වේ. සංගමයේ පාසල් සංවර්ධන ව්‍යාපෘතියේ සාමාජික මේජර් ජනරාල් ජන්මික ලියනගේ,සහකාර සාමාන්‍යාධිකාරී (පරිපාලන) ස්කොඩ්රන් ලීඩර් සංජීව කරුණාරත්න සහ විදුහල්පතිනිය ද ඡායාරූපවල පෙනී සිටි.

Mr. Kusumabandu Samarawickrama, Vice President of the Colombo YMBA is seen awarding cash prizes to the students who achieved best results at the GCE (O/L) 2019 examination, at a ceremony held on 24-09-2020 at Sampathnuwara National School. Major General Janmika Liyanage, member of the School Development Project of the Association, Squadron Leader Sanjeewa Karunarathna, Assistant General Manager (Administration) and Principal of the school are also in the pictures.

KAYA SANKHARA IN BUDDHA DHAMMA

R. Sumanasiri Jayaratne,
Retired Secretary,
Ministry of Public Administration and Home Affairs

As known to all of us as Buddhists, "Sankhara", generally translated as formations, form the second link of the formula of Dependant Arising "paticca samuppada", the doctrine of the conditionality of all physical and mental phenomena in the world, which facilitates the perfect understanding of the Buddha Dhamma. The three types of "sankhara" are, the " kaya sankhara" ie, those in respect of the body, "vaci sankhara" those linked with the verbal functions and "citta sankhara" those linked with the mind respectively. In the Sutta texts, Kaya Sankhara have been described as "assasa passasa", Vaci Sankhara as "vitakka, vicara", ie, thought conceptions and discursive thoughts, and "citta sankara" as "vedana" and "Sanna" ie, feelings and perceptions.

With regard to Kaya Sankhara, most of the Buddhist devotees identify them as the inward and outward breath, being the literary sense of the two Pali words "assasa passasa". Apparently, such a concept is based on the Cula Vedalla Sutta in the Majjhima Nikaya in which the Theri Dhammadinna responds to a question by the lay devotee Visakha explaining Kaya Sankhara as "assasa passasa". However, when Visakha requests for the reasons for such an identification, Theri Dhammadinna explains that "assasa passasa" is Kaya Sankhara because it is about the body and is also a phenomenon connected with the body " assasa passasa…….kayika, etc dhamma kayapatibaddha". However, the popular concept of Kaya Sankhara remains to be based entirely on the literal translation of the words " assasa passasa" as " inward and outward breath".

However, when one commences deep meditation on the Paticca Samuppada , ie, "Avijja paccaya , Sankhara, Sankara paccaya Vinnana" etc, along with a clear perception of the meanings of the respective words, quite a number of devotees feel that, Kaya Sankhara, understood simply as "inward and outward breath" is not consistent with the strong negative effects of Avijja, ie ignorance, which causes Sankhara. Moreover, as to whether an " inward and outward breath" even along with Vaci and Citta Sankhras, is capable of to generating a strong enough negative impact on its product Vinnana, ie the consciousness, is questionable, since, as explained by the Buddha in the Maha Nidana Sutta , Vinnana is a key negative factor responsible for the continuation of the Sansaric cycle.

In this regard, the definition of Kaya Sankhara simply as an inward and outward breath has been subjected to discussion by some meditation practitioners as well as eminent Buddhist scholars including late Ven. Henpitagedara Gnnasiha Mahanayaka Thera, (in "Abhidhamma Parikshanaya") late Ven. Katukurunde Gnanananda Thera (in "The Mind Stilled") etc, who have expressed their reservations with regard to the acceptance of the words "assasa passasa" only in their literary sense.

Hence, it will be relevant to consider the possibility for the Buddha, in his use of the words "assasa passasa" to explain Kaya Sankhara, to have expressed a concept beyond their literary sense ie, "the inward and outward breath." Such a consideration encouraged me to make an intensive effort to follow up on such a possibility, and this presentation is an attempt to briefly explain its outcome so far, expecting any constructive responses from like minded devotees interested in comprehending the essence of pure Buddha Dhamma. I have included only a few of the main facts avoiding much details to maintain the brevity of this presentation.

Firstly, as clearly evident in a number of Suttas, the words "assasa passasa" do not appear to refer to an inward and outward breath. For example, in the Mahavedalla Sutta in Majjhima Nikaya and the Dutiya Kamabhu Sutta in Samyutta Nikaya, Buddha explains that Kaya Sankhara get extinct and fade away in a dead person, as well as in a person who has achieved Sanna vedayita Nirodha. "swatam avuso, mato kalakato tassa kayasankhara niruddha patipassaddha, ….so vayam, sanna vedayita nirodham samapanno tampi Kayasankhara niruddha patipassaddha". Additionally, in the Rahogata Sutta in the Samyutta Nikaya, Buddha explains that "assasa passasa" get extinct in a person who has attained the fourth Dhyana. "catuttham jhanam samapannassa assasa passasa niruddha honti". Hence it is clear that in explaining Kaya Sankhara, the Buddha has used the words " assasa passasa "not in their literary sense but to convey some other concept, possibly however, associated with the inward and outward breath".

In this regard, we find in the Kesaputtiya Kalama Sutta in the Anguttara Nikaya, Buddha has used the word "assasa" to mean a " false sense of relief " prevalent among the believers in mythical Athma etc. While addressing a group of his devotees who had earlier been indoctrinated by various Brahmin priests, Buddha explains to them that, as a result of their clear understanding of the Buddha Dhamma, they may

now be able to overcome their previous four types of false senses of relief "cattaro assasa adhigata honti". As explained therein by the Buddha, the four false senses of relief are, firstly, the belief in a life after the disintegration of the body after the death, and the birth in a heaven due to good Kamma, "kayassa bheda parammarana sugatim saggam lokam upapajjissami". The second false sense of relief is that, even if there is no birth after death, and no effect of Kamma, the possibility of enjoying a happy Athma "aneegham sukham attanam pariharami". The third false sense of relief is that any person who does not commit, or cause to commit, or intend to commit any sins, will not be afflicted with sorrow, "kuto dukkham phusissanti". And the fourth "assasa" being any person who neither commits nor causes to commit any sins, will be enjoying an Athma purified both ways " idaham ubhayeneva visuddham attanam samanupassami" Accordingly it is quite clear that the word "assasa" has been used by the Buddha to convey four types of false senses of relief in respect of one's body, ie, Kaya Sankhara, arising in the minds of ignorant "avijja" persons due to their misguided beliefs either in a continuous "sassata" Athma or an annihilative "uccheda" Athma, effectiveness or non effectiveness of Kamma etc. Incidentally, it is appropriate to note that the Sinhala word "asweseema" which means "a sense of relief" has a close similarity with the Pali word "assasa".

Along with such a clear understanding of the concept of false sense of relief Buddha has intended to express through the word "assasa", it is also appropriate to consider the reasons for the Buddha, to have used the words "assasa passasa "which means inward and outward breath" in a number of Suttas to explain Kaya Sankhara.

The rationality for the Buddha to have done so, however, has to be understood within the context of the evolution of ancient Indian philosophies including those reflected in some pre Buddhist Upanishads and the Buddha's responses to some such religious concepts. As evident in the Brahmajala Sutta and Tevijja Sutta in Digha Nikaya, etc Buddha had often responded to some concepts contained in many pre Buddhist Upanishads such as Bruhadaranyaka, Chandogya, Taittiriya, Eitereya, Kautishaki Upanishads etc. The major Brahmanic concept the Buddha has consistently rejected has been the mythical belief in the existence of an omnipresent Athma which is believed to function within each and every person as well, as frequently reflected in a number of pre- Buddhist Upanishads. For example, Bruhadaranyaka Upanishad (Chapter 3-iV- I) explains in the form of a dialogue between a Brahmin named Chakrayana and a Brahmin priest by the name of Yajnavalkya, the powers of an omnipresent Athma, "athma sarvantarah", functioning within each and every person. Furthermore, when Chakrayana requests Yajnavalkya to clearly explain to him the exact way to identify the Athma functioning within every person, Yajnavalkya explains that "the person who breathes - in along with your in-breath is the Athma within you," "pranena pranithi, sa te athma sarvantarah", and furthermore, that "the person who breathes out with your out breath is the Athma within you" "yo panenapaniti sa ta athma sarvantarah". Hence it is quite clear that such a concept induces their devotees to believe that along with their each in – breath and each out - breath, they are feeling the presence of Athma functioning within him /her. Accordingly, Buddha being well aware of such a mythical belief, has quite appropriately used the words "assasa passasa", inward and outward breath, to express his concept of "false senses of relief" within every person who is afflicted with ignorance "avijja". In other words Buddha has in explaining Kaya Sankhara, used the words "assasa passasa" to be synonymous with the continuous feeling of the presence of mythical Athma functioning within each and every person. As mentioned above, in the Kesaputtiya Kalama Sutta, Buddha was just reminding his devotees who had formerly been adherents of Brahmanism that they have now become capable of overcoming "adhigata" their former four types of false senses of relief "assasa".

Hence, it is quite reasonable to realize that the Buddhist concept of Kaya Sankhara refers to the four types of false senses of relief, continuously felt by ignorant persons "avijja" along with their each and every in and out breath "assasa passasa". Such a concept is consistent with the Buddha's words "avijja paccaya sankhara "as explained in the Paticca Samuppada Dhamma. It is also relevant to realize that, Kaya Sankhara ie, the four types of false senses of relief are closely associated with, and complementary to "sakkaya ditthi" ie, the first fetter Samyojana, which means the false belief that the five bases of clinging "panca upadankkhanda " are the Athma, since, Kaya Sankhara refers to the four types of false senses of relief constantly felt by an ignorant "avijja" person due to his/her "sakkaya ditthi" thus obstructing the path to Nibbana.

Finally, it may be useful realize that such a comprehensive understanding of the precise nature of Kaya Sankhara as explained by the Buddha, is an essential pre requisite to enter an effective process of meditation on the Paticca Samuppada Dhamma, facilitating a substantial progress in our progressive journey towards the termination of Sansara.

"Sabbe Satta Bhavantu Skhitatta" May all beings be blessed with happiness.

Serenity
KATARAGAMA

No 6 New Town, Kataragama, Sri Lanka.

Rooms with modern facilities (Ac/Non Ac)

For more details and reservations please contact : Manageress - 0472 235234 / Head office - 0112 695786, 0112 698083

e mail: colomboymba@sltnet.lk, web: www.serenitykataragama.com

MANAGED BY THE COLOMBO YMBA

YMBA News

AWARD OF CASH PRIZES TO THE BEST RESULT ACHIEVERS AT THE GCE (O/L) EXAMINATION IN 2019

Sampathnuwara National School facilitated under the School Development Project of the Colombo YMBA, mainly focused the uplifting of the educational standard of the students preparing for the GCE O/L and A/L examinations.

The students who successfully completed the GCE (O/L) examination in 2019 with 'A' passes to the difficult subjects such as Maths, Science and English were awarded cash prizes by the Colombo YMBA at a small ceremony held on 24.09.2020, attended by Mr. Kusumabandu Samarawickrama, Vice President of the Association, Major General Janmika Liyanage, a member of the School Development Project of the Association, Squadron Leader Sanjeewa Karunarathana, Assistant General Manager (Administration) and staff members of the Association.

BLOOD DONATION PROGRAMME OF THE ASSOCIATION

The Colombo YMBA for the first time organized a Blood Donation Programme on 22.09.2020 at the YMBA Main Hall at Borella in collaboration with "Apeksha Hospital" Maharagama.

Venerable Maha Sunghas, members of the Sri Lanka Air Force and Police, Personnel of the Institutions of Government, Banks and Private sector along with some school children participated in this Blood Donation Programme.

The organizers of the Association appreciated the services of the staff of "Apeksha Hospital" and the staff of the Colombo YMBA who gave their fullest cooperation to make this event a success.

Expenses in this programme were born by the officers of the Board of Management and the Colombo YMBA.

SHORT BUDDHIST DRAMA COMPETITION

The Preliminary rounds of the Annual Short Buddhist Drama Competition of the Association scheduled to hold in March 2020 had been postponed due to "Covid – 19" pandemic. However the Association took steps to stage a few Drama Teams by early March among the 45 schools and Dhamma Schools Drama Teams applied for the contest.

After a few months, on the satisfactory condition of the country the rest of the competition was held in September and selected the Drama Teams of Janadhipathi Vidyalaya of Weyangoda, Panirendawa/ Medagama Model Maha Vidyalaya, Don Pedrick Maha Vidyalaya of Horana and Sri Indrajothi Dhamma School of Eppawala as the best four teams to be staged for the final contest in October. But the YMBA had to postponed it indefinitely considering the present plight of the "Covid – 19". They will be staged in a future date.

HIGHLANDS COLLEGE
Owned & Managed by
Sujatha Vidyalaya
Nugegoda
Hotline: 0778 22 55 74
7 / 1 , Mahamegawatta Road, Maharagama
Tel : 0114 344666 / 0114 344999
E-mail : hcmaharagama@yahoo.com
Web : www.highlands-college.com
Fb : Highlands College-Maharagama